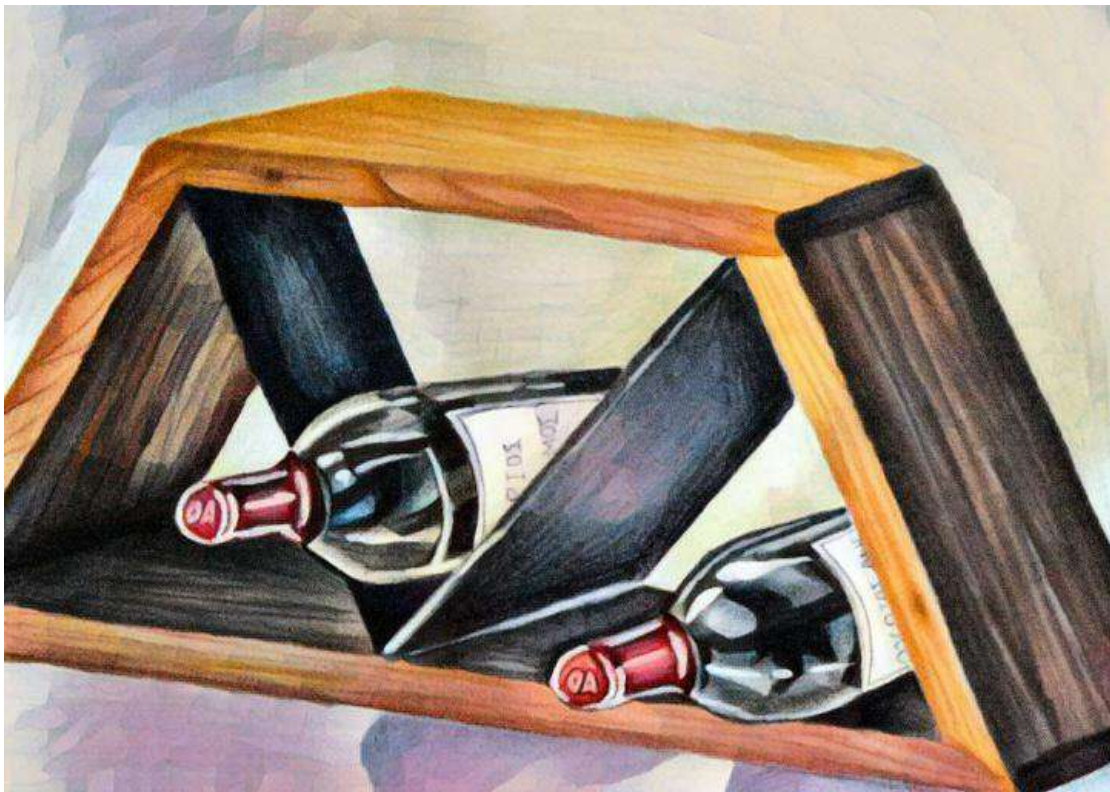

ΜΑΡΙΑ ΔΡΙΜΗ

Θύριος άνεμος

2020

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου «Πορεία»

ΜΑΡΙΑ ΔΡΙΜΗ

Ούριος άνεμος

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (περίοδος 2019-20) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Εικόνα εξωφύλλου: *Ξινόμαυρο* - Έλλη Δριμή (2020)

Το θεατρικό έργο *Ούριος άνεμος* της Μαρίας Δριμή διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού-Μη Εμπορική Χρήση-Όχι Παράγωγα Έργα]

Το παρόν αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας. Τα πρόσωπα, τα ονόματα και οι καταστάσεις είναι φανταστικά και οποιαδήποτε ομοιότητα είναι συμπτωματική και δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα.

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Η Μαρία Δριμή γεννήθηκε στην Αθήνα το 1968. Είναι ιατρός Παθολόγος-Εντατικολόγος και εργάζεται σε Μονάδα Εντατικής Θεραπείας του ΕΣΥ. Είναι πτυχιούχος Φιλολογίας ΕΚΠΑ με κατεύθυνση Μεσαιωνικής και Νεοελληνικής Φιλολογίας. Έχει παρακολουθήσει σεμινάρια δημιουργικής γραφής. Διηγήματά της έχουν δημοσιευθεί σε λογοτεχνικά περιοδικά και έχουν διακριθεί σε λογοτεχνικούς διαγωνισμούς.

Email: maria.drimi@gmail.com

ΠΡΟΣΩΠΑ

Αρμάντο Χότζα: Αλβανός, 55 ετών, οινοπαραγωγός

Φατιόν Λαζάι: Αλβανός, 48 ετών, συνεργάτης του Αρμάντο

Ερρίκος Δαρζέντας: 60 ετών, μεγαλοβιομήχανος ζυμαρικών

Μυρτώ Δαρζέντα: 46 ετών, σύζυγος του Δαρζέντα

Λίζα: 25 ετών, ερωμένη του Δαρζέντα

Οδυσσέας: 30 ετών, σερβιτόρος

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Ο Αρμάντο Χότζα, Αλβανός οινοπαραγωγός που ζει χρόνια στην Ελλάδα, παράγει την περίφημη ετικέτα κρασιών «Ούριος άνεμος» και ανοίγει την ομώνυμη οινοθήκη. Ο μόνος που ξέρει το φοβερό μυστικό της παραγωγής των κρασιών είναι ο Φατιόν Λαζάι, συνεργάτης του από παλιά, ο οποίος τον εκβιάζει διεκδικώντας μερίδιο στην επιχείρηση.

ΣΚΗΝΙΚΟ

Η αίθουσα της οινοθήκης «Ούριος άνεμος», στην πρώτη σκηνή ακόμα ημιτελής, υπό ανακαίνιση, και στις υπόλοιπες σκηνές με τραπέζια και καρέκλες.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Ένα τραπέζι με δύο καρέκλες. Τριγύρω ακαταστασία, όπως όταν ανακαινίζεται ένας χώρος. Δύο άνδρες, ο Αρμάντο Χότζα και ο Φατιόν Λαζάι, καθισμένοι, συζητούν.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Σαράντα οκτώ χιλιάδες. Είκοσι δύο στον μαραγκό και τα υπόλοιπα για τα πρώτα έξοδα, εγκαινία και τέτοια.

ΦΑΤΙΟΝ: Είμαι πολύ χαρούμενος, Αρμάντο.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Κι εγώ, Φατιόν. Καιρό περιμένα αυτή τη μέρα.

ΦΑΤΙΟΝ: Πότε ανοίγουμε;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Μάλλον το άλλο Σαββατοκύριακο.

ΦΑΤΙΟΝ: Προλαβαίνουμε τις προσκλήσεις;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Θα τις στείλουμε από το φέισμπουκ και το ίνσταγκραμ.

ΦΑΤΙΟΝ: Μπορώ να πάρω και τηλέφωνα.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Οκεί.

ΦΑΤΙΟΝ: Θα καλέσουμε και τις γυναίκες;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Αστειεύεσαι;

ΦΑΤΙΟΝ: Καθόλου. Χωρίς αυτές...

ΑΡΜΑΝΤΟ: *(τον διακόπτει)* Σταμάτα!

ΦΑΤΙΟΝ: Δεν ακούει κανείς.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Οι εργάτες. Ποτέ δεν ξέρεις...

ΦΑΤΙΟΝ: Αυτοί είναι ξένοι. Πακιστανοί, Αφγανοί... Δεν βλέπεις άσπρο ανάμεσά τους.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Μπορεί να καταλαβαίνουν.

ΦΑΤΙΟΝ: Αποκλείεται. Τα ελληνικά τους είναι χάλια.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Για κοίτα πού φτάσαμε... Να μιλάμε έτσι κι εμείς.

ΦΑΤΙΟΝ: Πώς έτσι; Εμείς μιλάμε πολύ καλά. Εμένα δεν με ξεχωρίζουν από Έλληνα.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Δεν είπα αυτό.

ΦΑΤΙΟΝ: Τότε τι;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Λέω ότι μιλάμε γι' αυτούς όπως μιλάγαν οι Έλληνες για μας όταν πρωτοήρθαμε.

ΦΑΤΙΟΝ: Εμείς δεν ήμασταν έτσι. Αυτοί είναι σαν άγριοι. Βρωμάνε σαν τα ζώα.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Δυστυχισμένοι είναι. Όπως εμείς τότε.

ΦΑΤΙΟΝ: Εμείς δεν ήμασταν έτσι.

ΑΡΜΑΝΤΟ: *(εκνευρισμένος)* Δεν ήμασταν έτσι, δεν ήμασταν έτσι! Πώς ήμασταν δηλαδή; Με δυο βρωμόρουχα ήρθα εγώ εδώ. Ταξίδευα τρεις μέρες. Κρυβόμουν να μη με πιάσουν. Και την πρώτη εβδομάδα πήγα και ξύρισα το κεφάλι μου γιατί ήμουν μέσα στην ψείρα.

ΦΑΤΙΟΝ: Κι εγώ κάπως έτσι.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ήταν χειμώνας. Μαζευόμαστε στην Ομόνοια. Πέραγαν οι ντόπιοι και μας κοίταγαν σαν τα ζωντανά στο παζάρι. Τα παιδάκια μας έδειχναν με το δάχτυλο. Αυτά τα δάχτυλα των παιδιών μου άνοιγαν τρύπα στην καρδιά.

ΦΑΤΙΟΝ: Τα παιδάκια δεν καταλαβαίνουν.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Κι όμως καταλάβαιναν, Φατιόν. Καταλάβαιναν ότι ήμασταν αλλιώτικοι από τους γονείς τους, τους θείους τους...

ΦΑΤΙΟΝ: Όμως εμείς κάτι ξέραμε να κάνουμε. Πιάνανε τα χέρια μας. Ετούτοι εδώ είναι εντελώς άχρηστοι.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Γιατί το λες;

ΦΑΤΙΟΝ: Τους βλέπω που μαστορεύουν. Ένα φτιάχνουν, δέκα χαλάνε. Πρέπει να τους έχεις από κοντά.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Να τους έχεις, λοιπόν.

ΦΑΤΙΟΝ: Έχεις παράπονο;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Δεν είπα κάτι.

[Σιωπή]

ΑΡΜΑΝΤΟ: Φατιόν...

ΦΑΤΙΟΝ: Ναι.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Σ' ευχαριστώ...

ΦΑΤΙΟΝ: Για ποιο πράγμα;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Για όλα αυτά τα χρόνια... Για τη βοήθεια.

ΦΑΤΙΟΝ: Κλείσαμε δεκαπέντε χρόνια, Αρμάντο.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Αλήθεια. Μια παιδική ηλικία. Τώρα μεγαλώνουμε.

ΦΑΤΙΟΝ: Ακριβώς. Ήταν ο μικρός μου γιος μωρό, όταν σε γνώρισα. Τώρα πάει Λύκειο.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Περνάνε τα χρόνια.

ΦΑΤΙΟΝ: Περνάνε... Τουλάχιστον, τα καταφέραμε.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ναι.

ΦΑΤΙΟΝ: Και θα πάμε ακόμα καλύτερα.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Αρκεί να μείνουμε ενωμένοι.

ΦΑΤΙΟΝ: Γιατί το λες αυτό; Αμφιβάλλεις;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Όχι. Όμως σκέφτομαι...

ΦΑΤΙΟΝ: Τι;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ότι αυτό που έχουμε μπορεί να καταστραφεί, αν μαθευτεί η αλήθεια.

ΦΑΤΙΟΝ: Δεν θα μάθει κανένας τίποτα. Ποτέ.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Μου το υπόσχεσαι;

ΦΑΤΙΟΝ: Χρειάζεται; Αν χαλάσει κάτι, θα πάμε και οι δύο φυλακή. Για πάντα.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Να το θυμάσαι αυτό.

ΦΑΤΙΟΝ: Δεν το ξεχνάω.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ωραία.

[Σιωπή]

ΦΑΤΙΟΝ: Πώς θα είναι τελικά το όνομα;

ΑΡΜΑΝΤΟ: «Ούριος άνεμος». Όπως και τα κρασιά. «Οινοθήκη Ούριος άνεμος».

ΦΑΤΙΟΝ: Ούριος άνεμος. Πόσο αστείο μου είχε φανεί την πρώτη φορά που μου το είπες. Νόμιζα ότι το «ούριος» έχει σχέση με το κάτουρο.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ούριος άνεμος είναι ο καλός αέρας, αυτός που σε πάει μπροστά.

ΦΑΤΙΟΝ: Ναι. Και έτσι μας πήγε. Πάντως εμένα μου φέρνει στο νου και τα κάτουρα.

ΑΡΜΑΝΤΟ: *(εκνευρισμένος)* Σταμάτα, ρε Φατιόν! Επίτηδες το κάνεις;

ΦΑΤΙΟΝ: *(γελάει)* Σε πειράζω, Αρμάντο... Έτσι που κάνεις... Να δεις, πώς το λένε οι Έλληνες... Κάτι με τις μύγες... Δεν το θυμάμαι... Δεν πειράζει, άστο.

ΤΕΛΟΣ ΣΚΗΝΗΣ

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Στην υπό κατασκευή οινόθηκη «Ούριος άνεμος». Έχει συμμαζευτεί κάπως η ακαταστασία. Ο Αρμάντο συζητάει με τον Οδυσσέα, έναν νεαρό που θα δουλέψει ως σερβιτόρος.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Λοιπόν; Θ' αφήσεις την Κοινωνιολογία για το κρασί;

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Είναι τ' όνειρό μου.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Να το σπουδάσεις όμως το όνειρο.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Εννοείται. Έχω βρει ένα καλό ΙΕΚ.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Και με τη δουλειά; Θα τα καταφέρεις;

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Είναι πρωινά τα μαθήματα. Καθημερινές.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Πάντως, να είσαι προετοιμασμένος. Θα σε βάλω στην αίθουσα των VIPs. Δεν θα είναι εύκολο.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Θα υπάρχει ξεχωριστή αίθουσα;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Οι VIPs χρειάζονται διακριτικότητα. Θα το καταλάβεις και μόνος σου.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Θα δώσω τον καλύτερο εαυτό μου. Δεν θα σας απογοητεύσω.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Μου αρέσει ο ενθουσιασμός σου.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Είμαι ξετρελαμένος που θα δουλέψω με κρασιά. Έστω και ως σερβιτόρος.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Τόσο πολύ αγαπάς το κρασί;

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Και το κρασί και ό, τι έχει σχέση με αυτό.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Έτσι ήμουν κι εγώ στην ηλικία σου. Δοκίμαζα, σημείωνα, έκανα αναλύσεις. Όλη μέρα με τα κρασιά.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Είστε οινολόγος;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ξεκίνησα ως χημικός στην Αλβανία. Δούλεψα σε ένα μικρό εργοστάσιο που έβγαζε κρασί και ζύδι. Εκεί έμαθα τα πάντα για το κρασί. Διάβασα και μόνος μου πολύ.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Και όπως αποδείχθηκε, τα μάθατε καλά. Αυτό το ξινόμαυρο είναι θαύμα! Πώς μπερδεύεται γλυκά αυτό το άρωμα δρυός με τα μπαχαρικά και τα κόκκινα φρούτα. Νέκταρ!

ΑΡΜΑΝΤΟ: *(γελώντας)* Τέτοια να λες στους βιομήχανους και θα σίτισουμε!

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Την αλήθεια λέω.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Μου αρέσεις, Οδυσσέα. Μου θυμίζεις τα νιάτα μου.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Με κολακεύετε. Θα ήθελα πολύ να γίνω σαν εσάς.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Να γίνεις καλύτερος.

[Μικρή σιωπή]

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Κύριε Αρμάντο, γιατί αφήσατε την έρευνα για τις εναλλακτικές οδούς αλκοολικής ζύμωσης;

ΑΡΜΑΝΤΟ: *(ξαφνιάζεται)* Τι εννοείς;

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Έχω βρει στο διαδίκτυο τις μελέτες σας.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ω, αυτά είναι παλιά, με τη διατριβή μου στο Πανεπιστήμιο. Δεν ήξερα ότι έχουν ανεβεί στο διαδίκτυο.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: *(γελώντας)* Τίποτα δεν μένει κρυφό.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Πράγματι.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Καλό κρασί μπορεί να γίνει και από άλλες πρώτες ύλες, εκτός από τον μούστο. Η βιοτεχνολογία τροφίμων θα αλλάξει το σιηνικό τις επόμενες δεκαετίες. Είμαι σίγουρος.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Μπορεί.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Κρίμα που τα κρασιά σας δεν κυκλοφορούν σε μεγαλύτερη κλίμακα... Που δεν εξάγονται...

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ο τρόπος παραγωγής δεν επιτρέπει να βγουν τόσες πολλές φιάλες και μάλιστα για εξαγωγή.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Τι το ιδιαίτερο έχει;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Προσπαθώ να χρησιμοποιώ βιολογικές πρώτες ύλες χωρίς πολλή χημεία.

[Μπαίνει ο Φατιόν].

ΦΑΤΙΟΝ: Γεια. Τι λέει, μικρέ; Τα είπατε με το αφεντικό;

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Γεια σας.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Φατιόν, ο Οδυσσέας ξεινάζει την άλλη εβδομάδα. Θα είναι και στα εγκαίνια. Θα τον βάλω στους VIPs.

ΦΑΤΙΟΝ: Μπα; Ξεχωριστό σερβιτόρο θα έχουμε για τους VIPs;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Εννοείται. Ο Οδυσσέας ξέρει πολλά για το κρασί. Θέλει να γίνει sommelier.

ΦΑΤΙΟΝ: Μάλιστα! Γίνετε πολλοί οι επιστήμονες...

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: *(ντροπαλά)* Εγώ απλά θα σερβίρω.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Οδυσσέα, ο ρόλος σου θα είναι σημαντικός.

ΦΑΤΙΟΝ: Μήπως θα έπρεπε να συμφωνήσω κι εγώ για τον ρόλο αυτό;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ας μην το κάνουμε θέμα.

ΦΑΤΙΟΝ: *(απευθύνεται στον Οδυσσέα)* Έχεις ξαναδουλέψει ποτέ;

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Σε νησιά τα καλοκαίρια.

ΦΑΤΙΟΝ: Πραγματική δουλειά ή μπαράκια, ποτάκια, γκομενάκια;

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Σερβιτόρος σε ταβέρνες.

[Ο Αρμάντο σηκώνεται και διακόπτει την κουβέντα].

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ωραία, Οδυσσέα. Συμφωνήσαμε. Έλα από Δευτέρα, που θα είναι σχεδόν έτοιμο το μαγαζί.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Σας ευχαριστώ, κύριε Αρμάντο. *(σηκώνεται)* Γεια σας!

[Ο Οδυσσέας αποχωρεί].

ΑΡΜΑΝΤΟ: Μου λες γιατί του μίλαγες έτσι;

ΦΑΤΙΟΝ: Πώς;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Με αγένεια.

ΦΑΤΙΟΝ: Έτσι μιλάω εγώ.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Φαίνεται καλό παιδί. Και ξέρει πολλά.

ΦΑΤΙΟΝ: Δεν χρειάζεται να ξέρει πολλά. Να κάνει πολλά θέλουμε.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Θα κάνει.

ΦΑΤΙΟΝ: Μην τον ανακατέψεις στην επιχείρηση.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Πώς σου ήρθε τώρα αυτό;

ΦΑΤΙΟΝ: Μου ήρθε. Σας είδα πώς μιλάγατε.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Φατιόν, ζηλεύεις;

ΦΑΤΙΟΝ: *(εκνευρισμένος)* Τι βλακείες είναι αυτά που λες;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Εγώ λέω βλακείες ή εσύ έχεις κάτι που σε τρώει;

ΦΑΤΙΟΝ: Δεν έχω τίποτα.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Εμένα δεν με γελάς. Ανοίγουμε καινούριο μαγαζί κι εσύ, αντί να είσαι χαρούμενος, είσαι μέσα στη γκρίνια.

ΦΑΤΙΟΝ: Δεν είναι ώρα να το συζητήσουμε.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Έχεις μυστικά κι από μένα τώρα; Πες μου τι σε βασανίζει.

ΦΑΤΙΟΝ: Άσε, Αρμάντο, άλλη ώρα.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Οκέι. Λοιπόν, πρέπει να πάμε στις κλινικές.

ΦΑΤΙΟΝ: Μοιράζουμε ως συνήθως;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ναι, μόνο επειδή θα είμαι στο κέντρο, θα περάσω εγώ από την «Αγία Γλυκερία την Φαρμακοδότρια».

ΦΑΤΙΟΝ: Άρα εγώ να πιάσω τα βόρεια προάστια;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ναι. Δουλεύουν όλες οι γυναίκες απόψε;

ΦΑΤΙΟΝ: Ως συνήθως.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Κάτι πρέπει να κάνουμε με την παραλαβή. Τώρα που θ' ανοίξουμε, δεν θα μπορούμε να πηγαίνουμε και οι δύο.

ΦΑΤΙΟΝ: Θα πηγαίνω εγώ.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Αλήθεια το λες;

ΦΑΤΙΟΝ: Ναι. Δεν μπορούμε να βάλουμε άλλον. Μπορεί να ξεφύγει τίποτα. Δεν πρέπει να ξέρει κανένας το μυστικό μας.

ΑΡΜΑΝΤΟ: *(του δίνει το χέρι)* Φατιόν, είσαι φίλος.

ΦΑΤΙΟΝ: *(κάνει χειραψία)* Ας πούμε ότι είμαι συνεργάτης.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Και αυτό. Εννοείται.

ΦΑΤΙΟΝ: Τίποτα δεν εννοείται.

ΤΕΛΟΣ ΣΚΗΝΗΣ

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Σκηρικό: η αίθουσα της οινοθήκης «Ούριος άνεμος». Δύο τραπέζια τοποθετημένα στα δύο άκρα της σκηνής. Το ένα τραπέζι έχει τρεις καρέκλες και το άλλο δύο.

Στο τραπέζι με τις τρεις καρέκλες κάθονται ο Ερρίκος Δαρζέντας, μεγαλοβιομήχανος ζυμαρικών, και η ερωμένη του, Λίζα. Ο Ερρίκος φοράει μπλε σακάκι, πουκάμισο και φουλάρι και κρατάει πούρο, το οποίο δεν έχει ανάψει. Η Λίζα φοράει φόρεμα ή μπλούζα με αποκαλυπτικό ντεκολτέ.

Στο άλλο τραπέζι, μόνος του ο Αρμάντο, πίνει κόκα-κόλα και διαβάζει οικονομική εφημερίδα.

ΛΙΖΑ: Μωρουλίνι μου, είμαι τόσο ευτυχισμένη... (κολλάει πάνω στον Ερρίκο)

ΕΡΡΙΚΟΣ: (της πιάνει το ένα χέρι και το κρατάει στα δικά του) Είσαι ο θησαυρός μου. Το μόνο που με νοιάζει είναι να σε βλέπω χαρούμενη.

ΛΙΖΑ: Είμαι χαρούμενη... (ναζιάρικα, ακουμπώντας το κεφάλι της στον ώμο του Ερρίκου) Είμαι η πιο χαρούμενη γυναίκα του κόσμου.

[Ο Αρμάντο σηκώνει το βλέμμα, ρίχνει μια ματιά στη Λίζα, ξεροβήχει και ξαναγυρίζει στην εφημερίδα του].

ΕΡΡΙΚΟΣ: Δεν είναι πολύ ωραία εδώ;

ΛΙΖΑ: Υπέροχα.

ΕΡΡΙΚΟΣ: Δεν είναι ούτε δέκα μέρες που άνοιξαν.

ΛΙΖΑ: (τον αγκαλιάζει από τον λαιμό) Αγάπη μου, ξέρεις τόσα καταπληκτικά μέρη!

ΕΡΡΙΚΟΣ: Σερβίρουν αποκλειστικά το δικό τους κρασί. Τέτοιο κρασί δεν έχεις ξαναπιεί.

ΛΙΖΑ: (ναζιάρικα) Αφού ξέρεις ότι δεν πίνω κρασί. Με ζαλίζει.

[Μπαίνει ο Οδυσσέας ντυμένος με στολή σερβιτόρου]

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Πώς είστε, κύριε Δαρζέντα;

ΕΡΡΙΚΟΣ: Πολύ καλά, αγαπητέ μου.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: *(απευθυνόμενος στη Λίζα)* Καλησπέρα, κυρία μου.

ΛΙΖΑ: *(με νάζι)* Καλησπέρα...

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: *(απευθυνόμενος στον Ερρίκο)* Τι να σας φέρω;

ΕΡΡΙΚΟΣ: Φέρε μας ένα μπουκάλι από το ξινόμαυρο.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Περσινό ή προπέρσινο;

ΕΡΡΙΚΟΣ: Εσύ τι θα πρότεινες;

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Η προπέρσινη χρονιά ήταν άριστη. Για την περσινή οι κριτικές ήταν επίσης εγκωμιαστικές, αλλά δεν έχει ολοκληρωθεί η επίσημη αξιολόγηση.

ΕΡΡΙΚΟΣ: *(αγκαλιάζοντας τη Λίζα):* Ωραία, επειδή η μικρή μου εδώ δεν πίνει γενικά κρασί, φέρε το προπέρσινο, μήπως αλλάξει γνώμη.

[Η Λίζα χαμογελάει στον Οδυσσέα].

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Θέλετε συνοδευτικά κάποιο πλατό τυριών ή αλλαντικών;

ΕΡΡΙΚΟΣ: Τυριά και φρούτα. Φέρε εκείνη την υπέροχη πιατέλα που είχατε στα εγκαίνια.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Την «Πανδαισία» εννοείτε. Άριστη επιλογή.

[Ο Οδυσσέας φεύγει. Από το τραπέζι του ο Αρμάντο τους κοιτάζει για λίγο και ξαναπιάνει την εφημερίδα του].

ΛΙΖΑ: Από πού σε ξέρει το γκαρσόνι;

ΕΡΡΙΚΟΣ: *(ειρωνικά)* Δεν είναι «γκαρσόνι». Είναι εκκολαπτόμενος sommelier. Σερβίρει μόνο τους VIPs. Εδώ που καθόμαστε είναι ο χώρος των VIPs.

ΛΙΖΑ: *(ψιθυριστά)* Ερρίκο...

ΕΡΡΙΚΟΣ: Ναι;

ΛΙΖΑ: *(ψιθυριστά, σχεδόν συνομοτικά)* Να σε ρωτήσω...

ΕΡΡΙΚΟΣ: *(σκύβοντας προς το μέρος της)* Τι είναι, μωρό μου;

ΛΙΖΑ: *(δείχνοντας μ' ένα νεύμα του κεφαλιού της τον Αρμάντο)* Εκείνος ποιος VIP είναι;

[Ο Αρμάντο αφήνει την εφημερίδα στο τραπέζι. Σηκώνεται και πηγαίνει στο τραπέζι του ζευγαριού. Στέκεται όρθιος μπροστά στο τραπέζι τους].

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ερρίκο, τι κάνεις; *(του δίνει το χέρι)*

ΕΡΡΙΚΟΣ: *(ανταποδίδοντας τη χειραψία)* Πολύ καλά, Αρμάντο. Και πάλι καλορίζικος ο «Ούριος άνεμος». Ούριοι να είναι όλοι οι άνεμοι στις δουλειές σου.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Επίσης, Ερρίκο μου. *(Κοιτάζει αμήχανα τη Λίζα)*

ΕΡΡΙΚΟΣ: Να σας συστήσω. Από δω η Λίζα... Φίλη και συνεργάτις μου. Λίζα, ο Αρμάντο είναι ο ιδιοκτήτης αυτού του καταπληκτικού μέρους.

ΑΡΜΑΝΤΟ: *(δίνει το χέρι του στη Λίζα)* Αρμάντο Χότζα. Χαίρομαι που σας γνωρίζω.

ΛΙΖΑ: Αρμάντο... Παραμυθένιο όνομα! Σαν ιππότης. Πώς είπατε το επώνυμο;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Χότζα. Αρμάντο Χότζα.

ΛΙΖΑ: Χότζα... Είστε από την Ιταλία;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Αλβανία. Είμαι από την Αλβανία.

[Αμήχανη σιωπή. Η Λίζα έχει σοβαρέψει κι έχει μαζευτεί στη θέση της. Ο Ερρίκος εκθειάζει τον Αρμάντο].

ΕΡΡΙΚΟΣ: Ο Αρμάντο είναι πολλά χρόνια στην Ελλάδα, μια ολόκληρη ζωή. Είναι κανονικός Έλληνας.

ΑΡΜΑΝΤΟ: *(γελώντας κάπως ειρωνικά)* Όχι, Ερρίκο. Είμαι Αλβανός. Ένας Αλβανός που ξέρει τους Έλληνες σαν Έλληνας.

ΕΡΡΙΚΟΣ: Αλβανός, Έλληνας, τι σημασία έχει; Ο Αρμάντο είναι τόσο καλός στον τομέα του, που οποιαδήποτε χώρα θα τον ήθελε για πολίτη της.

[Μπαίνει ο Οδυσσέας με το κρασί και την πιατέλα].

ΕΡΡΙΚΟΣ: Αρμάντο, κάθισε να μας κάνεις παρέα. *(Γελάει)* Σου κάνω εγώ την πρόσκληση στο ίδιο σου το σπίτι.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Να φέρω ποτήρι, κύριε Χότζα;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Όχι. Πίνω την κόκα-κόλα μου. *(Σηκώνεται και πάει να φέρει το μπουκάλι και το ποτήρι από το άλλο τραπέζι).*

[Ο Οδυσσεάς βάζει λίγο κρασί στο ποτήρι του Δαρζέντα. Εκείνος δοκιμάζει και γνέφει καταφατικά. Ο Οδυσσεάς γεμίζει τα ποτήρια. Ο Αρμάντο έχει κάτσει στο τραπέζι τους με την κόκα-κόλα του].

ΛΙΖΑ: Εσείς δεν πίνετε από το κρασί σας;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Όχι. Έχω πρόβλημα με το συκώτι μου. Μου το έχει απαγορέψει ο γιατρός.

ΛΙΖΑ: Κι εγώ δεν πίνω. Ζαλίζομαι εύκολα.

ΕΡΡΙΚΟΣ: Σήμερα όμως η μικρή μου Λίζα θα κάνει μια εξαίρεση για να δοκιμάσει το εξαιρετικό ξινόμαυρό σου, Αρμάντο. *(Σηκώνει το ποτήρι του).* Στην υγεία σου! Την ίδια ευχή θα σου δώσω πάλι. Ούριος ο άνεμος στη ζωή και τη δουλειά σου!

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ευχαριστώ, φίλε μου.

[Γσουγκρίζουν και οι τρεις τα ποτήρια. Η Λίζα πίνει μια γουλιά. Κλείνει τα μάτια της με απόλαυση].

ΛΙΖΑ: Μμμ... Μα είναι υπέροχο! Τι γεύση!

ΕΡΡΙΚΟΣ: Και σε διαβεβαιώνω, δεν χτυπάει καθόλου στο κεφάλι, όσο και να πεις. Λες και δεν πίνεις κρασί.

ΛΙΖΑ: *(πίνει ακόμα μία γουλιά)* Είναι τόσο ωραίο, που θέλω να πιω όλο το ποτήρι. Μήπως όμως ζαλιστώ;

ΕΡΡΙΚΟΣ: Αγάπη μου, πεις άφοβα. Και να ζαλιστείς, εγώ είμαι εδώ!

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ερρίκο, πώς πάει το τυφλό ριγκατόνι;

ΕΡΡΙΚΟΣ: Περιήφημα. Η ζήτηση αυξάνεται κατακόρυφα από μήνα σε μήνα.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ξέρεις, σκεφτόμουν μήπως συνεργαστούμε... Αν έβαζα στο μενού μια συνταγή με τυφλά ριγκατόνι, για παράδειγμα μια σαλάτα ζυμαρικών ή κάτι τέτοιο...

ΕΡΡΙΚΟΣ: Τέλεια ιδέα!

ΑΡΜΑΝΤΟ: Έχεις δει ότι το μενού μου έχει μόνο συνοδευτικά του κρασιού. Έτσι ξεκίνησε η ιδέα της οινοθήκης. Τα πιάτα να συνοδεύουν το κρασί κι όχι το κρασί τα πιάτα.

[Ενώ οι δύο άνδρες συζητούν, η Λίζα πίνει μονορούφι το ποτήρι της. Σχεδόν αμέσως εμφανίζεται ο Οδυσσέας και τους ξαναγεμίζει τα ποτήρια].

ΕΡΡΙΚΟΣ: *(πίνει μια γουλιά)* Μα είναι τόσο ωραίο το κρασί σου... Αλήθεια, από πού παίρνεις μούστο; Τα μπουκάλια σου γράφουν «εκλεκτές ποικιλίες σταφυλιών απ' όλη την Ελλάδα». Υποθέτω όμως ότι συνεργάζεσαι με αμπελουργούς από συγκεκριμένες περιοχές.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Έχω μόνιμους συνεργάτες, αλλά δεν παίρνω σταθερά από όλους. Επιλέγω τον καλύτερο μούστο κάθε χρονιάς.

ΕΡΡΙΚΟΣ: Σημασία έχουν τα λιπάσματα που χρησιμοποιούν. Έχω ακούσει ότι το άζωτο και η ουρία κάνουν καλό στο αμπέλι.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ερρίκο, σε βρίσκω πολύ ενημερωμένο! Όντως, οι περισσότεροι συνεργάτες μου χρησιμοποιούν ουρία και αμμωνία στη λίπανση.

ΛΙΖΑ: *(μισοζαλισμένη, χαζογελώντας)* Γι' αυτό το κρασί σας λέγεται «Ούριος άνεμος»; Από την ουρία; *(ξεκαρδίζεται)*

[Ο Οδυσσέας στέκεται και τους παρατηρεί χαμογελαστός].

ΑΡΜΑΝΤΟ: Όχι, δεσποινίς μου. *(Κάνει νόημα στον Οδυσσέα να του φέρει άλλη μία κόκα-κόλα).* Το είπα «Ούριος άνεμος» για να διώξει από τη ζωή μου την κακοτυχία που με κυνηγούσε τα πρώτα χρόνια.

ΛΙΖΑ: *(με λόξυγγα)* Και... την έδιωξε;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Είμαι καλά τώρα.

[Ο Οδυσσέας φέρνει ένα δίσκο με μια κόκα-κόλα].

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Κύριε Χότζα, σας ζητούν στο τηλέφωνο. Μια κυρία. Μου είπε να σας πω ότι είναι από την κλινική.

ΕΡΡΙΚΟΣ: *(γελώντας)* Αρμάντο, δίνεις το κρασί για φάρμακο;

ΑΡΜΑΝΤΟ: *(αμήχανα)* Όχι, όχι... Είχα άρρωστο τον πεθερό μου και... *(σηκώνεται βιαστικά)* Με συγχωρείτε πολύ. Πρέπει να σας αφήσω.

ΛΙΖΑ: Περραστικά στον πεθερό σας!

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ευχαριστώ πολύ. *(Φεύγει)*

ΛΙΖΑ: *(στον Ερρίκο)* Να ένας συμπαθητικός Αλβανός...

ΕΡΡΙΚΟΣ: Ο Αρμάντο είναι αυτοδημιούργητος. Αξίζει όσο δέκα Έλληνες μαζί.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Ακόμα ένα μπουκάλι, κύριε Δαρζέντα;

ΕΡΡΙΚΟΣ: Όχι, αγόρι μου. Θα φύγουμε κι εμείς σε λίγο. *(εύθυμα)* Όμως, σήμερα ήταν μεγάλη μέρα: η Λίζα έμαθε να πίνει κρασί.

ΛΙΖΑ: *(ζαλισμένη, γέρνει στον ώμο του Ερρίκου)* Μαθαίνω τόσα πολλά κοντά σου, αγάπη μου...

ΤΕΛΟΣ ΣΚΗΝΗΣ

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Βράδυ και η οινοθήκη μόλις έχει κλείσει. Ο Αρμάντο κάθεται στο συνηθισμένο τραπέζι και διαβάζει κάποια έγγραφα. Ο Οδυσσέας μαζεύει τα τραπέζια.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Καλά πήγαμε κι απόψε.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ναι.

[Ο Οδυσσέας μπαينوβγαίνει και καθαρίζει].

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Ξέχασα να σας πω...

ΑΡΜΑΝΤΟ: Τι;

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: *(ψάχνει κάτι στο κινητό του)* Νάτο, εδώ είναι... Μια γυναίκα στην Πενσυλβάνια, διαβητική, έβγαζε αλκοόλ με τα ούρα της. Είχε, λέει, ουρολοιμώξη από έναν μύκητα, ο οποίος προοικονομούσε αλκοολική ζύμωση των ούρων.

ΑΡΜΑΝΤΟ: *(χωρίς έκπληξη)* Καταπληκτικό. *(Ξανακοιτάζει τα χαρτιά του).*

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: *(γελώντας)* Φαντάζεστε να κατούραγε ασύρτικο;

ΑΡΜΑΝΤΟ: *(γελάει βεβιασμένα)* Δύσκολο. Το κρασί, όπως ξέρεις, έχει ιδιαίτερη διαδικασία.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Μα όμως...

ΑΡΜΑΝΤΟ: *(τον διακόπτει ελαφρώς εκνευρισμένος)* Μην πιστεύεις ό,τι γράφουν οι δημοσιογράφοι. Τα μισά είναι ψέματα.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Το βρήκα και σε επιστημονικά sites. Λέγεται *σύνδρομο αλκοολικής ζύμωσης της ουροδόχου κύστεως*.

[Ο Αρμάντο ξεφυσάει. Μπαίνει ο Φατιόν].

ΦΑΤΙΟΝ: Καλησπέρα.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Φατιόν, πώς από δω τέτοια ώρα;

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Καλησπέρα σας.

ΦΑΤΙΟΝ: Γεια σου, Οδυσσέα.

[Αμήχανη σιωπή].

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Κύριε Αρμάντο, τέλειωσα. Φεύγω.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Εντάξει, Οδυσσέα. Καληνύχτα.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Καληνύχτα. *(φεύγει)*

ΑΡΜΑΝΤΟ: Πώς από δω τόσο αργά;

ΦΑΤΙΟΝ: Ήθελα να κάνουμε μια κουβέντα.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Σοβαρό ακούγεται.

ΦΑΤΙΟΝ: Και είναι.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Πες το.

ΦΑΤΙΟΝ: Αρμάντο, πόσα χρόνια γνωριζόμαστε;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Γιατί; Θα γράφεις απομνημονεύματα; Την άνοιξη κλείνουμε δεκαοχτώ.

ΦΑΤΙΟΝ: Πόσο με υπολογίζεις; Εννοώ στη δουλειά.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Τι ερώτηση είναι αυτή; Είσαι ο πιο στενός μου συνεργάτης. Το άλλο μου μισό.

ΦΑΤΙΟΝ: Μόνο στα λόγια.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Έχεις παράπονο;

ΦΑΤΙΟΝ: Ναι. Έχω. Μεγάλο παράπονο. Τόσα χρόνια όλες τις δουλειές τις κάνουμε μαζί. Και τις καθαρές και τις βρώμικες. Μάλλον, τις βρώμικες τις κάνω κυρίως εγώ.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Το αμφισβήτησα ποτέ;

ΦΑΤΙΟΝ: Με λόγια όχι.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Δεν καταλαβαίνω. Τι προσπαθείς να μου πεις;

ΦΑΤΙΟΝ: Αρμάντο, θέλω μερίδιο στην επιχείρηση.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Τι σου ήρθε ξαφνικά; Και μάλιστα βραδιάτικα; Τόσα χρόνια δεν δουλεύουμε καλά;

ΦΑΤΙΟΝ: Όχι. «Τόσα χρόνια», όπως το λες, έχω λιώσει σ' αυτή τη δουλειά.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Το ξέρω.

ΦΑΤΙΟΝ: Αν δεν ήμουν εγώ, τίποτα δεν θα προχωρούσε.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Σου το έχω αναγνωρίσει. Ο μισθός σου είναι πολύ καλός.

ΦΑΤΙΟΝ: Δεν θέλω μισθό. Θέλω μερίδιο στη εταιρεία και ποσοστά επί των κερδών. Ανοιγόμαστε σε καινούρια χωράφια.

[Μικρή σιωπή]

ΑΡΜΑΝΤΟ: Άσε με να το σκεφτώ.

ΦΑΤΙΟΝ: Τι να σκεφτείς; Αυτό που έπρεπε να μου προτείνεις από μόνος σου;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Για να γίνει ετούτη η επιχείρηση, έχω ρίξει πολλή δουλειά. Αρκετά χρόνια πριν έρθεις εσύ. Εξάλλου και η ιδέα δική μου ήταν.

ΦΑΤΙΟΝ: Ναι, αλλά εγώ την πραγματοποίησα. Ας μην πήγαινα δεξιά κι αριστερά σε όλα τα καταγώγια που λέγονται κλινικές, να παρακαλάω τις αποκλειστικές για τα κάτουρα...

ΑΡΜΑΝΤΟ: Σσσσς... Μη φωνάζεις!

ΦΑΤΙΟΝ: Δεν μας ακούει κανείς. Γι' αυτό ήρθα τέτοια ώρα.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ωραία. Μαζεύεις το υλικό...

ΦΑΤΙΟΝ: Τα κάτουρα των άλλων...

ΑΡΜΑΝΤΟ: Αυτά. Κάνεις τίποτα άλλο αυτόν τον καιρό;

ΦΑΤΙΟΝ: Σοβαρολογείς; Και βέβαια κάνω. Τον χαζό. Βλέπω και δεν μιλάω.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Τι βλέπεις, ρε Φατιόν; Τι είσαι, απλός θεατής; Μαζί δεν το στήσαμε;

ΦΑΤΙΟΝ: Είδες που έρχεσαι στα λόγια μου; Μαζί το στήσαμε.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ναι, αλλά εγώ έβαλα και την ιδέα και το κεφάλαιο. Ήξερες εσύ τίποτα για την αλκοολική ζύμωση των ούρων; Κι επίσης, έχεις ιδέα πώς τα είχα μαζέψει αυτά τα πρώτα λεφτά;

ΦΑΤΙΟΝ: Φαντάζομαι.

ΑΡΜΑΝΤΟ: (οργισμένος) Όχι. Δεν φαντάζεσαι. Κανένας δεν φαντάζεται. Με δυο και τρεις δουλειές ταυτόχρονα. Το πρωί οικοδομή, το βράδυ γιαρσόνι. Και σειούριτι, και μπογιατζής. Ό, τι έβρισκα, έκανα. Απ' όλα έχω δουλέψει.

ΦΑΤΙΟΝ: Όλοι μας, Αρμάντο. Όχι μόνο εσύ. Όλοι μας τα περάσαμε αυτά.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Εσύ ήρθες αργότερα. Τα πράγματα είχαν στρώσει. Μας είχαν συνηθίσει κάπως.

ΦΑΤΙΟΝ: Και για μένα δύσκολα ήταν στην αρχή.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Γρήγορα όμως βρήκες εμένα.

ΦΑΤΙΟΝ: Αυτό είναι αλήθεια.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Που θα μου πεις ότι το στήσαμε μαζί! Είχα να βάλω καινούριο ρούχο επάνω μου δέκα χρόνια. Αποφόρια από τα αφεντικά παίρναμε κι εγώ και η γυναίκα μου. Δεν ξέραμε τι θα πει ταβέρνα, τι θα πει εκδρομή. Σαν το σκυλί δούλευα. Κυλίστηγα στα σκατά για να φτιάξω ό, τι έφτιαζα.

ΦΑΤΙΟΝ: Σιγά, ρε Αρμάντο! Στα σκατά!

[Μικρή παύση]

ΑΡΜΑΝΤΟ: Στα σκατά και στα κάτουρα... Θα σου πω μια ιστορία που δεν ξέρει κανείς. Ένα καλοκαίρι, δούλευα γιαρσόνι στη Βουλιαγμένη. Καλός κόσμος, ψάρι με εκατό ευρώ το κιλό, κρασιά δεκαετίας και βάλε. Πεντακοσάρικα και χιλιάρικα οι λογαριασμοί στις παρέες των Ελλήνων. Και να τα Καγιέν να πηγαινοέρχονται...

ΦΑΤΙΟΝ: Έχει πολύ ακόμα; Δεν λες κάτι που δεν ξέρω.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Αυτό που θα πω δεν το ξέρεις. Ούτε στη γυναίκα μου δεν το έχω πει.

ΦΑΤΙΟΝ: Τέλειωνε όμως. Βαριέμαι τις ιστορίες.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ένα βράδυ, είχα τελειώσει τη δουλειά κι ετοιμαζόμουν να φύγω. Στην τουαλέτα μου την έπεσαν τέσσερις τύποι. Ο ένας ήταν ο γιος του αφεντικού. Κωλόπαιδο με Καγιέν. Με πλάκωσαν στο ξύλο. «Αρχίδι, κωλοαλβανέ, ήθελες και ξινόμαυρο», μου έλεγαν καθώς με χτύπαγαν. Έτυχε να

τους σερβίρω και τους είχα προτείνει ένα κρασί. Με ειρωνεύτηκαν κι εγώ τους απάντησα. Ούτε θυμάμαι τι, όμως δεν τους είχα βρῖσει.

ΦΑΤΙΟΝ: Και;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Αφού με ξυλοφόρτωσαν, με πήραν σηκωτό και το κωλόπαιδο μου βούτηξε το κεφάλι μέσα στην τουαλέτα. Τρεις, τέσσερις, πέντε φορές, ούτε κατάλαβα πόσες. Είχα σταματήσει να μετρώω.

ΦΑΤΙΟΝ: Τι σχέση έχουν όλα αυτά με μένα;

ΑΡΜΑΝΤΟ: *(σαν να μην τον ακούει)* Ορκίστηκα ότι θα τους πατήσω τους Ελληναράδες. Ότι μια μέρα θα μου κάνουν υποκλίσεις. Ότι...

ΦΑΤΙΟΝ: ... θα τους βάλεις να πιουν τα κάτουρά τους.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ναι. Στην αρχή είχα ταραχή, μαυρίλα. Έτρεμα όταν θυμόμουν τη φάση. Και τότε μου ήρθε αυτή η τρελή ιδέα. Η ιδέα που μας πήγε τόσο ψηλά. Με τα κάτουρά τους ζεστά ακόμα στο πρόσωπό μου.

ΦΑΤΙΟΝ: Όταν μου το πρωτοείπες, νόμιζα ότι είσαι τρελός.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Στην Αλβανία είχα μελετήσει για πολλά χρόνια την αλκοολική ζύμωση. Είχα εγώ την ιδέα, πίστεψες κι εσύ την τρέλα μου, ήρθε κι έκατσε.

ΦΑΤΙΟΝ: Τώρα μιλάς σωστά. Μαζί το φτιάξαμε.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Δεν είναι ακριβώς έτσι.

[Μικρή σιωπή]

ΦΑΤΙΟΝ: Πνίγομαι στα έξοδα, Αρμάντο. Ο μεγάλος πήρε αυτοκίνητο. Έχει γκόμενα. Ο μικρός ένα σωρό φροντιστήρια. Το σπίτι έχει έξι κατοστάρικα γραμμάτιο. Δεν βγαίνω.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Μήπως τους κακομαθαίνεις;

ΦΑΤΙΟΝ: Παλικάρια είναι. Δεν θέλω να τους λείψουν αυτά που δεν είχα εγώ.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Με μέτρο όμως.

ΦΑΤΙΟΝ: *(εκνευρισμένος)* Δεν θα μου κάνεις κουμάντο στο σπίτι μου!

ΑΡΜΑΝΤΟ: Δεν έχω τέτοιο σκοπό.

ΦΑΤΙΟΝ: Εσύ δεν κάνεις χατίρια στα παιδιά σου;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Μέχρι εκεί που μπορώ. Η γυναίκα μου με λέει τσιγκούνη. Όμως το μόνο που θέλω είναι να μάθουν πώς βγαίνουν τα λεφτά.

ΦΑΤΙΟΝ: Για να το τελειώνουμε. Θέλω το ένα τρίτο της επιχείρησης και ποσοστά επί των κερδών.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Τώρα έγινε το ένα τρίτο; Σε λίγο θα μου ζητήσεις να την έχουμε στη μέση.

ΦΑΤΙΟΝ: Θέλω αυτό που μου ανήκει. Τίποτα παραπάνω.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Άσε με να το σκεφτώ.

ΦΑΤΙΟΝ: Δεν έχεις να σκεφτείς τίποτα. Θα μιλήσω. Θα τα ξεράσω όλα. Θα πάω στα κανάλια και θα πω από τι φτιάχνονται τα διάσημα κρασιά σου. Θα μάθουν όλοι ότι ο περίφημος, ο πολυδιαφημισμένος «Ούριος άνεμος» βγαίνει από τα κάτουρα των άρρωστων γέροντων της Αθήνας. Θα μιλήσουν και οι αποκλειστικές. Πάταγο θα κάνει η είδηση.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Θα πάμε και οι δύο μέσα. Θα τα χάσουμε όλα.

ΦΑΤΙΟΝ: Εγώ είμαι απλός υπάλληλος. Εσύ θα φας τα περισσότερα χρόνια. Εξάλλου, όλα στο όνομά σου είναι.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ανάθεμα την ώρα που σε μάζεψα στη δουλειά μου! Τα ξέχασες όλα, μωρέ; Τότε που ήσουν μπλεγμένος με τη μαφία, τη δικιά μας και την ελληνική; Που σε μάζεψα και σου έδωσα δουλειά; Που σου βρήκα σπίτι; Δεν περίμενα ότι θα ερχόταν στιγμή που θα με εκβίαζες με αυτό τον ελεεινό τρόπο. Φαίνεται πως κάποια πράγματα δεν αλλάζουν.

ΦΑΤΙΟΝ: *(οργισμένος)* Μην μπερδεύεις τα πράγματα, Αρμάντο.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Μόνα τους μπερδεύονται.

ΦΑΤΙΟΝ: Σε αφήνω να σκεφτείς. Να ξέρεις ότι δεν θα περιμένω πολύ.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Θα δούμε.

ΦΑΤΙΟΝ: Ελπίζω αλήθεια να δούμε, Αρμάντο. Γιατί αν δεν δούμε, θα δει όλος ο κόσμος. Καληνύχτα.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Καληνύχτα.

[Ο Φατιόν φεύγει. Ο Αρμάντο μένει για λίγο σκεφτικός. Μετά πιάνει το κεφάλι του με τα χέρια του].

ΤΕΛΟΣ ΣΚΗΝΗΣ

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Ο Αρμάντο κάθεται στο τραπέζι του με το κεφάλι ακουμπισμένο στα χέρια του. Ο Οδυσσεύς πηγαίνει έρχεται και τακτοποιεί. Κοιτάζει λίγο τον Αρμάντο και στέκεται μπροστά του.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Πρέπει ν' αλλάξουμε τα μαχαίρια. Δεν κόβουν. Το σχολιάζουν οι πελάτες.

ΑΡΜΑΝΤΟ: *(αφηρημένος)* Καλά...

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Τι έχετε; Δεν με έχετε συνηθίσει έτσι.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Τίποτα. Είμαι λίγο άκεφος.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: *Λίγο άκεφος;* Τις τελευταίες μέρες δεν μιλέστε. Συμβαίνει κάτι; Μήπως στο σπίτι;

ΑΡΜΑΝΤΟ: *(αφηρημένος)* Τι είπες για το σπίτι;

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Λέω, συμβαίνει κάτι στο σπίτι; Κανένα θέμα υγείας;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Όχι, μην ανησυχείς. Είμαστε όλοι καλά.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Συγγνώμη που παίρνω το θάρρος, αλλά φαίνεστε τόσο στενοχωρημένος...

ΑΡΜΑΝΤΟ: Όχι στενοχωρημένος. Απογοητευμένος.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Από ποιον;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Κυρίως από τον εαυτό μου.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Τι είναι αυτά που λέτε... *(διακόπτεται από την παρεμβολή του Αρμάντο)*

ΑΡΜΑΝΤΟ: ... από τις επιλογές μου.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Εννοείτε... εμένα;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Όχι, παιδί μου. Εσύ είσαι η καλύτερη επιλογή που έχω κάνει εδώ και καιρό. Είμαι πολύ ευχαριστημένος από τη δουλειά σου.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Τότε;

ΑΡΜΑΝΤΟ: *(αναστενάζει)* Οδυσσέα, ίσως χρειαστεί να κλείσω την επιχείρηση.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Ορίστε; Σοβαρολογείτε;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ναι, δυστυχώς. Έχω κάνει λάθη που δεν διορθώνονται.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Μα η οينوθήκη πάει περίφημα. Δεν προλαβαίνουμε τις κρατήσεις. Τα κρασιά μας είναι πρώτα στις αξιολογήσεις. Δεν σας αρκούν αυτά;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Όταν τα μπετά είναι σάπια, όσο ωραίο και να είναι το σπίτι, κάποτε θα πέσει.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Αφήστε με να βοηθήσω. Τι συμβαίνει;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Δεν μπορείς.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Πώς είστε τόσο σίγουρος;

[Μικρή σιωπή]

ΑΡΜΑΝΤΟ: Οδυσσέα, μείνε έτσι όπως είσαι. Τιμιοι και καθαροί.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Τι εννοείτε; Με φοβίζετε...

ΑΡΜΑΝΤΟ: Στη ζωή μου περδεύτηκα με πολλά είδη ανθρώπων. Δεν ήταν όλοι εντάξει.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Αυτό συμβαίνει πάντα.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Όχι, δεν ξέρεις τι εννοώ. Μακάρι να μπορούσα να γύριζα πίσω τον χρόνο. Θα άλλαζα πολλά.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Να αλλάζετε από δω και πέρα αυτά που σας ενοχλούν.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Δεν είναι σίγουρο ότι μπορώ.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Πάντως εγώ είμαι εδώ για ό, τι κι αν χρειαστείτε.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ευχαριστώ.

[Ο Οδυσσέας γυρίζει να φύγει, αλλά, σα να μετάνιωσε, κάνει μεταβολή].

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Κύριε Αρμάντο, μην με παρεξηγήσετε γι' αυτό που θα πω, αλλά... είστε ο ήρωάς μου!

ΑΡΜΑΝΤΟ: *(τον κοιτάζει ξαφνιασμένος)* Τι είμαι;

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Αλήθεια. Αυτό το μέρος το έχω αγαπήσει σαν δικό μου. Είναι το δεύτερο σπίτι μου. Ονειρεύομαι να αποκτήσω τις γνώσεις για να προσφέρω κι άλλα εκτός από το σερβίρισμα.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Με συγινείς, ειλικρινά... Και έχω ανάγκη αυτόν τον καιρό να πιστεύει κάποιος σε μένα.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Μην κλείσετε την επιχείρηση. Θα βρείτε λύση στα προβλήματα.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Καλά, θα δούμε.

[Ο Οδυσσέας φεύγει από την αίθουσα. Ο Αρμάντο μένει μόνος. Σε λίγο ξαναπαίρνει ο Οδυσσέας συνοδεύοντας τον Ερρίκο Δαρζέντα με τη σύζυγό του, Μυρτώ].

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Παρακαλώ, περάστε. Κύριε Δαρζέντα, στο αγαπημένο σας τραπέζι;

ΜΥΡΤΩ: Μπα! Έχεις και αγαπημένο τραπέζι, Ερρίκο; Εμένα δεν με έχεις φέρει ποτέ εδώ.

ΕΡΡΙΚΟΣ: Δεν είναι πολύς καιρός που άνοιξε. Έχω έρθει μια δυο φορές με συναδέλφους.

[Ο Οδυσσέας τραβάει την καρέκλα για να κάτσει η Μυρτώ. Τους δίνει καταλόγους].

ΕΡΡΙΚΟΣ: Μυρτώ, να σου συστήσω τον κύριο Αρμάντο Χότζα. Είναι ο ιδιοκτήτης της οινοθήκης.

ΜΥΡΤΩ: *(δίνοντας το χέρι στον Αρμάντο)* Χαίρω πολύ. Τι όμορφος χώρος!

ΑΡΜΑΝΤΟ: Κυρία μου, κι εγώ χαίρομαι που σας γνωρίζω. *(Την κοιτάζει έντονα)* Έχουμε... ξανασυναντηθεί;

ΜΥΡΤΩ: Δεν νομίζω. Δεν μου φαίνεστε γνωστός.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Εμένα πάλι...

ΕΡΡΙΚΟΣ: Αρμάντο, κάθισε μαζί μας.

[Έρχεται ο Οδυσσέας για παραγγελία. Ο Αρμάντο κάθεται.]

ΕΡΡΙΚΟΣ: Οδυσσέα, φέρε μας το ξινόμαυρο. Μυρτώ, δεν έχεις ξαναπεί τέτοιο κρασί.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Να φέρω και το συνηθισμένο πλατό;

ΕΡΡΙΚΟΣ: Εννοείται.

ΜΥΡΤΩ: *(ειρωνικά)* Έχεις κι άλλα αγαπημένα εκτός από το τραπέζι...

ΕΡΡΙΚΟΣ: Αυτό το μέρος αγαπιέται με τη μία. Κι εσύ θα το αγαπήσεις.

[Ο Αρμάντο συνεχίζει να κοιτάζει έντονα τη Μυρτώ].

ΕΡΡΙΚΟΣ: *(εύθυμα)* Ν' αρχίσω ν' ανησυχώ;

ΑΡΜΑΝΤΟ: *(αφηρημένος)* Τι;

ΕΡΡΙΚΟΣ: Λέω, ν' ανησυχήσω έτσι που κοιτάς τη γυναίκα μου;

ΑΡΜΑΝΤΟ: *(γελάει)* Όχι, βέβαια. Απλώς... προσπαθώ να θυμηθώ από πού την ξέρω.

ΜΥΡΤΩ: Με κάποια άλλη με μπερδεύετε, κύριε... Χότζα είπαμε;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Αρμάντο. Να με λέτε Αρμάντο.

ΜΥΡΤΩ: Και μένα Μυρτώ, τότε. Ας μιλάμε στον ενικό, λοιπόν!

ΕΡΡΙΚΟΣ: Τον Αρμάντο τον ξέρω πολλά χρόνια. Συναντιόμαστε σε εκδηλώσεις γαστρονομίας. Εγώ με τα ζυμαρικά, εκείνος με τα κρασιά. Η ετικέτα «Ούριος άνεμος» φιγουράρει πολλά χρόνια στην κορυφή των αξιολογήσεων.

ΜΥΡΤΩ: Έτσι δεν λέγεται και η οινοθήκη;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ναι.

ΜΥΡΤΩ: Ωραίο. Αποπνέει αισιοδοξία.

[Μπαίνει ο Οδυσσέας. Φέρνει ένα πλατό τυριών και φρούτων, το κρασί και τρία ποτήρια. Ο Αρμάντο απομακρύνει το δικό του].

ΑΡΜΑΝΤΟ: Για μένα μία κόκα-κόλα.

ΜΥΡΤΩ: Αρμάντο, δεν θα πεις από το περίφημο κρασί;

ΕΡΡΙΚΟΣ: Ο Αρμάντο δεν πίνει.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Τόσα χρόνια το έχω κάψει το συκώτι μου. Μου έχει απαγορέψει το αλκοόλ ο γιατρός μου.

ΜΥΡΤΩ: *(εύθυμα)* Κι ο δικός μου. Όλοι οι γιατροί τα ίδια λένε.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Εγώ το αποφεύγω πια.

ΜΥΡΤΩ: Οινοπαραγωγός που δεν μπορεί να πει. Αυτό είναι καταδίκη. Κάτι σαν τυφλός ζωγράφος ή... πιανίστας χωρίς χέρια.

ΑΡΜΑΝΤΟ: *(γελάει)* Έχεις χιούμορ.

ΜΥΡΤΩ: *(σηκώνει το ποτήρι της)* Καλές δουλειές, λοιπόν, και περαστικά... στο συκώτι σου.

[Τσουγκρίζουν τα ποτήρια. Η Μυρτώ πίνει μια μεγάλη γουλιά].

ΜΥΡΤΩ: Μμμ... Είναι πραγματικά εξαιρετικό. Σαν δροσερό χάδι στην αρχή, σαν φρουτώδης αύρα στο τέλος. *(αδειάζει το ποτήρι της μονορούφι)*

ΑΡΜΑΝΤΟ: *(γελώντας)* Θα σου αναθέσω τη διαφήμιση.

ΕΡΡΙΚΟΣ: Η Μυρτώ έχει κάνει διαφημιστικά. *(Την ταΐζει ένα κομμάτι τυρί).*

ΑΡΜΑΝΤΟ: Αλήθεια;

ΜΥΡΤΩ: Πάνε πολλά χρόνια.

ΕΡΡΙΚΟΣ: Ίσως από κει να την ξέρεις.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Τι διαφημίσεις έκανες;

ΜΥΡΤΩ: Ήμουν μοντέλο. Είχα διαφημίσει ρούχα και εσώρουχα.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Δεν βλέπω τηλεόραση.

(Η Μυρτώ γεμίζει μόνη της το ποτήρι της ξανά και πίνει μεγάλες γουλιές).

ΕΡΡΙΚΟΣ: Αγάπη μου, πιο αργά.

ΜΥΡΤΩ: Μα αυτό δεν είναι κρασί. Είναι το νέκταρ των θεών!

[Ξαναγεμίζει το ποτήρι της. Ο Ερρίκος αγγίζει το χέρι της απαλά για να την εμποδίσει να πει].

ΕΡΡΙΚΟΣ: Φάε κάτι. Μην το παρακάνεις με το κρασί.

ΜΥΡΤΩ: Ας το παρακάνω κι εγώ μία φορά... *(προσπαθεί να κόψει ένα κομμάτι τυρί με το μαχαίρι της)* Κομψό μαχαίρι, αλλά δεν κόβει καθόλου... *(το πετάει στο πιάτο και πιάνει το τυρί με το χέρι της)*.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Το ξέρω. Θα τα αλλάξουμε.

[Μικρή σιωπή]

ΑΡΜΑΝΤΟ: *(στον Ερρίκο)* Η Μυρτώ σε βοηθάει στην επιχείρηση;

ΕΡΡΙΚΟΣ: Μπα... Επίσης η Μυρτώ δεν αγγίζει τα ζυμαρικά. Είναι ζήτημα αν τρώει μακαρόνια δυο φορές τον χρόνο.

[Το κρασί έχει τελειώσει. Έρχεται ο Οδυσσέας με ένα δεύτερο μπουκάλι. Σερβίρει τη Μυρτώ και τον Ερρίκο. Η Μυρτώ πίνει μια μεγάλη γουλιά].

ΜΥΡΤΩ: Νομίζω πως ερωτεύτηκα...

ΕΡΡΙΚΟΣ: *(γελώντας)* Τον... Αρμάντο;

ΜΥΡΤΩ: Τον «Ούριο άνεμο». Είχες δίκιο. Είναι το καλύτερο κρασί που έχω πει.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ευχαριστώ πολύ.

ΜΥΡΤΩ: *(έχει αρχίσει να μεθάει)* Λοιπόν... Αρμάντο... ο Ερρίκος μου έρχεται συχνά εδώ;

ΕΡΡΙΚΟΣ: Σου είπα, έχω έρθει με συναδέλφους.

ΜΥΡΤΩ: Άνδρες... συναδέλφους;

ΕΡΡΙΚΟΣ: Κυρίως.

ΜΥΡΤΩ: Και... συζητήσατε για... το τυφλό ριγκατόνι;

ΑΡΜΑΝΤΟ: *(παρεμβαίνει πάλι για ν' αλλάξει θέμα)* Αλήθεια, τι έγινε η ιστορία αυτή, Ερρίκο; Το τυφλό ριγκατόνι που κρατάει τη σάλτσα;

ΜΥΡΤΩ: Δεν μας ενδιαφέρει... το τυφλό ριγκατόνι... Οι συνάδελφοι... του Ερρίκου μας ενδιαφέρουν.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ο Ερρίκος μου έκανε τη μεγάλη τιμή να προτιμήσει τον «Ούριο άνεμο» για μερικά επαγγελματικά γεύματα.

ΕΡΡΙΚΟΣ: Ο «Ούριος άνεμος» αρέσει σε όλους στη δουλειά.

ΜΥΡΤΩ: *(εντελώς ζαλισμένη)* Ο... άντρας μου... ξέρει πού... φέρνει τους... συνεργάτες του... *(πιάνει το ποτήρι της, το χέρι της τρέμει).*

ΕΡΡΙΚΟΣ: Αγάπη μου, φτάνει. Μην πίνεις άλλο.

ΜΥΡΤΩ: Δεν... φτάνει. Αυτό το... θεικό κρασί δεν πρέπει... να μείνει στο μπουκάλι...

[Μικρή σιωπή. Ο Αρμάντο κοιτάζει σκεπτικός τη Μυρτώ].

ΑΡΜΑΝΤΟ: Πού έμενες παλιά; Εννοώ πριν γνωρίσεις τον Ερρίκο.

ΜΥΡΤΩ: *(γελάει, εντελώς μεθυσμένη)* Ααα... πριν τον Ερρίκο... Δεν θυμάμαι το εαυτό μου... πριν τον Ερρίκο... *(γελάει).*

ΕΡΡΙΚΟΣ: Η Μυρτώ έμενε στου Παπάγου όταν γνωριστήκαμε.

ΜΥΡΤΩ: Α, ναι! Στου Παπάγου... Στη βιλίτσα του μπαμπά μου... του στρατηγού...

ΑΡΜΑΝΤΟ: Σε ποιον δρόμο;

ΕΡΡΙΚΟΣ: Κύπρου.

ΜΥΡΤΩ: Αχ, Ερρίκο... Άσε με... μία φορά... να απαντήσω εγώ...

ΑΡΜΑΝΤΟ: *(σκεπτικός)* Κύπρου... Ναι...

ΕΡΡΙΚΟΣ: *(την αγκαλιάζει)* Μετά το πήρα εγώ το κορίτσι μου στην Κηφισιά.

ΜΥΡΤΩ: Και... πρόκοψα.

ΕΡΡΙΚΟΣ: Γιατί το λες, αγάπη μου; Δεν περάσαμε ωραία χρόνια μαζί;

ΜΥΡΤΩ: Ωραία... Υπέροχα χρόνια... Εις υγείαν των παλιών καιρών *(πίνει μονορούφι το κρασί της).*

ΕΡΡΙΚΟΣ: Από την πρώτη στιγμή κατάλαβα ότι η Μυρτώ ήταν η γυναίκα της ζωής μου.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Κι εγώ με τη δικιά μου από την αρχή το ένιωσα. Είμαστε τριάντα χρόνια μαζί. Δεν έχω κοιτάξει άλλη γυναίκα.

ΜΥΡΤΩ: *(ειρωνικά)* Το ίδιο κι εσύ, Ερρίκο... έτσι δεν είναι;

ΕΡΡΙΚΟΣ: Φυσικά, μωρό μου.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Η γυναίκα είναι το στήριγμα του άντρα. Χωρίς τις γυναίκες θα ζούσαμε ακόμα σε σπηλιές.

ΕΡΡΙΚΟΣ: Πολύ φιλοσοφημένο σε βρίσκω!

ΑΡΜΑΝΤΟ: Το πιστεύω πολύ. Δες για παράδειγμα... *(η φράση του κόβεται στη μέση)*.

ΜΥΡΤΩ: Αααχ.... Ζαλίζομαι... Γυρίζουν όλα... *(ρίχνει το κεφάλι της στο τραπέζι)*.

ΕΡΡΙΚΟΣ: Νομίζω πρέπει να φύγουμε. Έλα, στηριξου επάνω μου.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ερρίκο, θέλεις βοήθεια; Να σας πάω εγώ με το αυτοκίνητο;

ΕΡΡΙΚΟΣ: Όχι, μην ανησυχείς *(κρατάει τη Μυρτώ και τη βοηθάει να σηκωθεί)*. Το έχω ξανακάνει. Θα σου καταθέσω ηλεκτρονικά τα χρήματα.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ούτε κουβέντα. Το σημερινό είναι κερασμένο.

ΕΡΡΙΚΟΣ: *(κρατώντας τη Μυρτώ που παραπαίει)* Μα γιατί;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Για χάρη των παλιών καιρών.

ΕΡΡΙΚΟΣ: Δεν καταλαβαίνω. Θα μου πεις άλλη φορά.

[Το ζεύγος Δαρζέντα φεύγει. Ο Αρμάντο έχει απομείνει σκεφτικός. Από μακριά ακούγεται η Μυρτώ που κάνει εμετό. Ο Αρμάντο κάνει μια γκριμάτσα αηδίας].

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Καθισμένοι στο συνηθισμένο τραπέζι τους ο Αρμάντο και ο Φατιόν συζητούν έντονα.

ΦΑΤΙΟΝ: Να τελειώνει αυτή η ιστορία. Βαρέθηκα!

ΑΡΜΑΝΤΟ: Τα έχουμε ξαναπεί. Δεν αλλάζει τίποτα.

ΦΑΤΙΟΝ: Τελικά, είσαι και αγάριστος και ξεροκέφαλος. Και αυτό δεν θα σου βγει σε καλό.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Φατιόν, άσε τις απειλές! Δεν με τρομάζεις.

ΦΑΤΙΟΝ: *(σηκώνεται και πλησιάζει τον Αρμάντο)* Αλήθεια, ε; Δεν σε τρομάζω; Δεν σε τρομάζω καθόλου;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Βέβαια... Ξαναβγαίνει στην επιφάνεια ο παλιός Φατιόν.

ΦΑΤΙΟΝ: Τι λες, ρε μαλάκα; *(πλησιάζει απειλητικά τον Αρμάντο)*

ΑΡΜΑΝΤΟ: Τι θα κάνεις; Θα με χτυπήσεις; Εμπρός, χτύπα!

ΦΑΤΙΟΝ: *(απομακρύνεται και ξανακάθεται).*

[Σιωπή]

ΦΑΤΙΟΝ: Προσπαθώ να συγκρατηθώ. Όμως, η υπομονή μου λιγοστεύει.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Σου είπα. Θα πάρεις μεγαλύτερο μισθό.

ΦΑΤΙΟΝ: *(ξεφωνίζει)* Δεν θέλω μισθό, μωρέ! *(χτυπάει το χέρι στο τραπέζι)* Μ' έχεις στραγγίξει! Μου έχεις πει το αίμα όλα αυτά τα χρόνια.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Σου έχω πει το αίμα, ε; Θα σου θυμίσω, λοιπόν, όσα έχεις ξεχάσει...

ΦΑΤΙΟΝ: Όπως;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Όπως ότι εγώ πλήρωσα και βγήκες από τη φυλακή... Τότε που είχες μπλέξει με εκείνα τα καθάρματα που έφερναν ναρκωτικά. Ότι φρόντισα να πάρεις πράσινη κάρτα. Ότι σε μάζεψα από τα καταγώγια που κυλιόσουν και σ' έκανα επαγγελματία.

ΦΑΤΙΟΝ: Άντε πάλι! Σ' ευχαριστώ. Ευχαριστώ για όλα. Μήπως θέλεις να σου φιλήσω τα χέρια;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Όχι. Θέλω μόνο να μην τα ξεχνάς όλα αυτά. Χωρίς εμένα θα ήσουν στη φυλακή.

ΦΑΤΙΟΝ: Αυτά είναι παλιά. Ήμουν πολύ νέος τότε.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Και πολύ άμυαλος. Βουτηγμένος στον υπόκοσμο. Στους μαφιόζους.

ΦΑΤΙΟΝ: Τι σχέση έχουν όλα αυτά; Πάνε, περάσανε.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Σου τα θυμίζω, επειδή με είπες αγάριστο. Άλλος είναι ο αγάριστος.

ΦΑΤΙΟΝ: Σου τα ξεπλήρωσα και με το παραπάνω. Και στο κάτω κάτω, εσύ τι είσαι; Κανέννας άγιος; Ένας χοντροαπατεώνας είσαι, που φτιάχνει κρασί από κάτουρα.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Σσςς... Πάψε επιτέλους! Μέσα στο μαγαζί...

ΦΑΤΙΟΝ: Είναι άδειο ακόμα.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ο Οδυσσέας είναι δίπλα. Ακουγόμαστε.

ΦΑΤΙΟΝ: Σιγά! Έγινε και το νιάνιαρο παράγοντας...

ΑΡΜΑΝΤΟ: Είναι πολύ καλό παιδί. Μα επιτέλους, όλα σου φταίνε;

ΦΑΤΙΟΝ: Πάλι έχασες το θέμα. Ξέφυγες. Πάμε από την αρχή. Θα μου δώσεις τη μισή επιχείρηση και όλα θα είναι εντάξει.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Την άλλη φορά ήθελες το ένα τρίτο. Ανεβαίνουμε σιγά σιγά...

ΦΑΤΙΟΝ: Στη μέση. Το σωστό είναι στη μέση.

[Μικρή σιωπή]

ΑΡΜΑΝΤΟ: Το σκέφτηκα.

ΦΑΤΙΟΝ: Και;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Το σκέφτηκα σοβαρά.

ΦΑΤΙΟΝ: Ωραία. Τώρα μιλάς λογικά.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Θα κλείσω την επιχείρηση. Και την οινοθήκη και το οινοποιείο.

ΦΑΤΙΟΝ: Τι; Τι λες, μωρέ; Παλάβωσες;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Δεν πάει άλλο.

ΦΑΤΙΟΝ: Τι δεν πάει άλλο; Τώρα που πετάμε; Που σκίζουμε;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Που ετοιμάζεσαι να με σκίσεις, εννοείς...

ΦΑΤΙΟΝ: Αρμάντο, με μένα μη μπλοφάρεις. Σε ξέρω πολύ καλά. Αυτά αλλού!

ΑΡΜΑΝΤΟ: *(ήρεμα)* Δεν μπλοφάρω. Απλώς βαρέθηκα να κρύβομαι. Βαρέθηκα να μ' εκβιάζουν.

ΦΑΤΙΟΝ: Ποιος σε εκβιάζει;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Πρώτος εσύ και ύστερα οι αποκλειστικές.

ΦΑΤΙΟΝ: Τι έκαναν αυτές;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Με απειλούν. Με παίρνει ένας άντρας στο κινητό και με βρίζει.

ΦΑΤΙΟΝ: Πότε έγινε αυτό;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Είναι καμιά δεκαριά μέρες. Με παίρνει με απόκρυψη. Είναι ο ίδιος.

ΦΑΤΙΟΝ: Και τι λέει;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ότι θα τα φανερώσει όλα. Ότι θα το μάθει η γυναίκα μου, τα παιδιά μου. Δεν θέλω να ανακατέψετε την οικογένειά μου, γαμώτο!

ΦΑΤΙΟΝ: Να μην απαντάς.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Αυτό κάνω.

[Μικρή σιωπή]

ΑΡΜΑΝΤΟ: Θέλω να μου πεις την αλήθεια...

ΦΑΤΙΟΝ: Τι;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Έχεις βάλει το χεράκι σου;

ΦΑΤΙΟΝ: Λοιπόν, είσαι τελείως μαλάκας, φίλε μου! Γιατί να βάλω τις αποκλειστικές να σε εκβιάσουν;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Σωστά, εσύ μ' εκβιάζεις από μόνος σου...

ΦΑΤΙΟΝ: Κόφτο, Αρμάντο! Πας να ξεγλιστρήσεις πάλι. Ούτε σ' εκβιάζω ούτε σκαρώνω κόλπα με τις αποικλειστικές. Αυτές δεν ξέρουν τίποτα. Τουλάχιστον ακόμα.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Τίποτα;

ΦΑΤΙΟΝ: Απολύτως. Αυτές ξέρουν ότι από τα κάτουρα φτιάχνουμε λιπάσματα.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Τις θεωρείς τόσο χαζές;

ΦΑΤΙΟΝ: Το χρήμα τις κάνει όσο χρειάζεται χαζές. Βγάζουν τρελό χαρτζιλίκι από τα βρωμερά κάτουρα των γέρων.

[Σιωπή]

ΑΡΜΑΝΤΟ: Νιώθω να πνίγομαι. Να με πνίγουν τόνοι από κάτουρα.

ΦΑΤΙΟΝ: Μην είσαι μαλάκας, Αρμάντο.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Κάποτε θα αποκαλυφθεί η αλήθεια. Ίσως όχι πολύ μακριά.

ΦΑΤΙΟΝ: Αφού μέχρι τώρα τίποτα δεν έχει πάει λάθος... Αφού τα κάνεις όλα επιστημονικά... Έτσι δεν λες;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ναι. Σου τ' ορκίζομαι. Η μέθοδός μου είναι πρωτοποριακή, αλλά τελείως ακίνδυνη.

ΦΑΤΙΟΝ: Και το κρασί μας είναι τέλειο! Απ' ό, τι λένε τουλάχιστον...

ΑΡΜΑΝΤΟ: Εσύ πίνεις από αυτό;

ΦΑΤΙΟΝ: Όχι, βέβαια!

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ούτε κι εγώ. Η Ερμελίντα έχει λυσσαίξει. «Γιατί δεν φέρνεις ένα μπουκάλι στο σπίτι;» Όλο το ίδιο ρωτάει.

ΦΑΤΙΟΝ: Δεν της έχεις πει τίποτα;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Όχι. Ποτέ. Είναι το μόνο που της έχω κρατήσει κρυφό.

ΦΑΤΙΟΝ: Καλός μαλάκας είσαι.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Γιατί; Έπρεπε να ξέρει;

ΦΑΤΙΟΝ: Όχι. Έπρεπε να έχεις κι άλλα μυστικά εκτός από αυτό. Οι γυναίκες δεν έχουν μπέσα. Όσο λιγότερα ξέρουν τόσο καλύτερα. Αλλιώς αρχίζουν και ρωτάνε, ρωτάνε, ρωτάνε...

ΑΡΜΑΝΤΟ: Η Ερμελίντα δεν είναι έτσι.

ΦΑΤΙΟΝ: Τότε είναι η μόνη.

[Μπαίνει ο Οδυσσέας].

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Να σας διακόψω;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Τι είναι, Οδυσσέα;

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Έχει έρθει η κυρία Δαρζέντα.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Η κυρία Δαρζέντα; Μόνη της;

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Ναι. Είπε ότι ήρθε χωρίς κράτηση, έτσι για ένα σύντομο ποτό.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Καλά. Βάλτην στο γνωστό τραπέζι.

ΦΑΤΙΟΝ: Κατακτησούλα;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Τι λες, ρε βλαμμένη; Η γυναίκα του Ερρίκου είναι.

ΦΑΤΙΟΝ: Δαρζέντας λέγεται ο πορνόγερος;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Πάψε πια!

ΦΑΤΙΟΝ: Εγώ λέω ό, τι βλέπω ...

[Μπαίνει ο Οδυσσέας με τη Μυρτώ Δαρζέντα].

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Περάστε, κυρία Δαρζέντα. *(την οδηγεί στο τραπέζι όπου κάθεται συνήθως ο Ερρίκος)* Εδώ είναι καλά;

ΜΥΡΤΩ: Ευχαριστώ. Α! Ο Αρμάντο! *(του γνέφει)*

[Ο Αρμάντο σηκώνεται και πλησιάζει το τραπέζι της].

ΑΡΜΑΝΤΟ: Καλησπέρα, Μυρτώ. Χαίρομαι που σε ξαναβλέπω. Μόνη;

ΜΥΡΤΩ: Ναι. Ο φίλος σου είναι στο Μιλάνο.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Δουλειές;

ΜΥΡΤΩ: Πάντα. Τουλάχιστον έτσι λέει. Θα παρουσιάσει το τυφλό ριγκατόνι στους Ιταλούς.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Μάλιστα.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Τι να σας φέρω;

ΜΥΡΤΩ: Κρασί. Το ούριο κρασί που ξαλαφρώνει τον νου και την ψυχή.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Οδυσσέα, φέρε και κάτι συνοδευτικό. Να σου κάνω παρέα;

ΜΥΡΤΩ: Εννοείται.

[Ο Αρμάντο κάθεται. Ο Φατιόν τους παρατηρεί. Σηκώνεται και πλησιάζει το τραπέζι τους].

ΦΑΤΙΟΝ: Λέω να πηγαίνω.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ναι, Φατιόν. Θα μιλήσουμε.

[Ο Φατιόν φεύγει].

ΜΥΡΤΩ: Συμπατριώτης;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ναι. Συνεργάτης μου από παλιά.

ΜΥΡΤΩ: Στα κρασιά;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ναι. Κάτι σαν... εμπορικός αντιπρόσωπος.

ΜΥΡΤΩ: Έχεις πολλούς υπαλλήλους;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Όχι. Η επιχείρηση είναι μικρή. Και τώρα που ανοιγόμαστε, δεν φτάνουν τα χέρια.

[Μικρή σιωπή]

ΜΥΡΤΩ: Τις προάλλες που φύγαμε από δω, δεν ήμουν πολύ καλά...

ΑΡΜΑΝΤΟ: Συμβαίνουν αυτά. Εσάς τις γυναίκες σας πιάνει εύκολα το κρασί.

ΜΥΡΤΩ: Άλλα είναι που με πιάνουν εμένα, όχι το κρασί...

ΑΡΜΑΝΤΟ: Δηλαδή;

[Μπαίνει ο Οδυσσέας με τον δίσκο. Έχει φέρει δύο ποτήρια. Ετοιμάζεται να σερβίρει].

ΑΡΜΑΝΤΟ: Οδυσσέα, για μένα ξέρεις. Κόκα-κόλα.

ΜΥΡΤΩ: Όχι πάλι, Αρμάντο. Σήμερα θέλω να μου κάνεις παρέα. Πιες ένα ποτήρι.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Δεν κάνει. Έχω σοβαρό πρόβλημα με το συκώτι μου.

ΜΥΡΤΩ: Μου το είχες πει. Κι εγώ έχω. Και λοιπόν; Δεν θα είμαστε για πάντα εδώ.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Πού εδώ;

ΜΥΡΤΩ: Πάνω στη γη. Ας το γλεντήσουμε λίγο!

ΑΡΜΑΝΤΟ: Δεν θα πιω. Μην επιμένεις.

[Ο Οδυσσέας σερβίρει μόνο τη Μυρτώ και φεύγει].

ΜΥΡΤΩ: Είσαι πάντα τόσο εγκρατής;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Εν..κρα..;

ΜΥΡΤΩ: Εννοώ, τόσο συγκρατημένος, τόσο μετρημένος.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Όταν έχει να κάνει με την υγεία μου, ναι. Έχω παιδιά που ακόμα με χρειάζονται.

ΜΥΡΤΩ: Αλήθεια; Τι ηλικίες;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Η κόρη μου είναι είκοσι πέντε και ο γιος μου είκοσι τριών.

ΜΥΡΤΩ: Τι ωραία... Εμείς με τον Ερρίκο δεν κάναμε παιδιά. Στην αρχή δεν θέλαμε. Μετά δεν μπορούσαμε. Είναι δίκαιη η ζωή.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Κρίμα. Θα γινόσασταν καλοί γονείς.

ΜΥΡΤΩ: Όχι. Θα τα καταστρέφαμε.

[Ξαναμπαίνει ο Οδυσσέας με την κόκα-κόλα του Αρμάντο].

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Ορίστε.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ευχαριστώ, Οδυσσέα μου.

[Ο Οδυσσέας φεύγει].

ΜΥΡΤΩ: Ο λόγος που ήρθα εδώ σήμερα...

ΑΡΜΑΝΤΟ: *(σηκώνει το ποτήρι με την κόκα-κόλα)* Στην υγεία σου!

ΜΥΡΤΩ: Εις υγείαν!

[Τσουγκρίζουν τα ποτήρια τους].

ΜΥΡΤΩ: Έλεγα, λοιπόν... Ήθελα να σε ρωτήσω κάτι.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ρώτα. Ελεύθερα.

ΜΥΡΤΩ: Διστάζω λίγο... Δεν είναι σωστό, αλλά δεν έχω άλλο τρόπο...

ΑΡΜΑΝΤΟ: Τι θέλεις να μάθεις;

ΜΥΡΤΩ: Ο Ερρίκος... Φέρνει γυναίκες εδώ;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Τι γυναίκες;

ΜΥΡΤΩ: Νέες, όμορφες γυναίκες.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Δεν έχω παρατηρήσει κάτι.

ΜΥΡΤΩ: Δεν λες αλήθεια.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Αλήθεια λέω.

ΜΥΡΤΩ: Όχι. Δεν λες. Πώς γίνεται να *μην έχεις παρατηρήσει*; Με τον Ερρίκο γνωρίζετε καλά και ο χώρος εδώ δεν είναι και τεράστιος. Αποκλείεται να μην *έχεις παρατηρήσει*.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ας αφήσουμε αυτή τη συζήτηση.

ΜΥΡΤΩ: Με συγχωρείς. Ξέρω, σε φέρνω σε δύσκολη θέση...

ΑΡΜΑΝΤΟ: Με τον Ερρίκο έχουμε μια απλή γνωριμία εδώ και πολλά χρόνια. Δεν ξέρω τι κάνει στη ζωή του.

ΜΥΡΤΩ: *(περιεργάζεται τον Αρμάντο)* Είσαι ακέραιος άνθρωπος, Αρμάντο.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Μεγάλες κουβέντες.

ΜΥΡΤΩ: Φαίνεσαι με την πρώτη ματιά. Είσαι καθαρός, τίμιος. Ακόμα και το όνομα της επιχείρησής σου... «Ούριος άνεμος». Σαν φρέσκο, δροσερό αεράκι.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Σ' ευχαριστώ για τα καλά σου λόγια, αλλά δεν με ξέρεις καθόλου.

ΜΥΡΤΩ: Μπορώ να καταλάβω όμως. Είμαι φυσιογνωμίστρια.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Τι... είσαι;

ΜΥΡΤΩ: Καταλαβαίνω τους ανθρώπους από το πρόσωπο. Εσένα ειδικά νιώθω ότι μπορώ να σ' εμπιστευτώ. Σα να σε ξέρω από χρόνια...

ΑΡΜΑΝΤΟ: Κι εγώ. Σου το είπα από την αρχή. Μου φαίνεται ότι σε ξέρω.

ΜΥΡΤΩ: Μα από πού μπορεί να με ξέρεις;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Δεν μπορώ να θυμηθώ... Είχες πει ότι έμενες στου Παπάγου;

ΜΥΡΤΩ: Το πατρικό μου.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Είχα δουλέψει σε διάφορα σπίτια εκεί.

ΜΥΡΤΩ: Τι δουλειά;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Τι δουλειές να λες. Οικοδομή, μπογιατζής, μεταφορές... Ό, τι έβρισκα.

ΜΥΡΤΩ: Για κάτσε λίγο... *(σκέφτεται)* Είχες γένια;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Εκείνον τον καιρό ναι.

ΜΥΡΤΩ: Το βρήκα! Πρέπει να μας είχες βάψει τα κάγκελα!

ΑΡΜΑΝΤΟ: Πες επίθετο...

ΜΥΡΤΩ: Ο πατέρας μου λέγεται Σταύρος Λεβίδης.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Νάτο! Το' λεγα από την πρώτη στιγμή. Τώρα θυμήθηκα... Ήσουν εκείνο το ήσυχο κορίτσι με τις μακριές κοτσίδες... Έπαιζες στο μπαλιόκι μ' ένα κουκλόσπιτο.

ΜΥΡΤΩ: Απορώ πώς με θυμήθηκες από τότε! Ήμουν στο γυμνάσιο. Δεν έχει μείνει τίποτα από εκείνο το κορίτσι.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Κι όμως... Τα μάτια σου... Είναι εκείνα τα ίδια μάτια που κοίταζαν μέσα στο κουκλόσπιτο.

ΜΥΡΤΩ: (γελάει) Πού το θυμήθηκες και το κουκλόσπιτο;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Είχα χαζέψει με αυτό το παιχνίδι. Ήταν τόσο... πολυτελές! Και τόσο μεγάλο! Σαν πραγματικό σπίτι.

ΜΥΡΤΩ: Ναι, ήταν υπέροχο. Μου το είχε φέρει ο μπαμπάς από ένα ταξίδι. Έπαιζα με αυτό σχεδόν μέχρι που παντρεύτηκα. Το έχω ακόμα, στο παλιό μου δωμάτιο.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Αλήθεια;

ΜΥΡΤΩ: Ναι.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Στην Αλβανία δεν είχαμε τόσο ωραία παιχνίδια.

ΜΥΡΤΩ: Κοίτα όμως σύμπτωση!

ΑΡΜΑΝΤΟ: Πραγματικά...

ΜΥΡΤΩ: Να σου εξομολογηθώ κάτι;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Σαν τι;

ΜΥΡΤΩ: Δεν κοίταζα το κουκλόσπιτο.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ορίστε;

ΜΥΡΤΩ: Λέω για τότε... Δεν κοίταζα το κουκλόσπιτο.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Και τι κοίταζες;

ΜΥΡΤΩ: Εσένα. Κρυβόμουν πίσω απ' το κουκλόσπιτο και κοίταζα εσένα.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Με κοροϊδεύεις;

ΜΥΡΤΩ: (εύθυμα) Καθόλου. Κοριτσάκι ήμουν. Χάζευα τα μπράτσα σου, τους κοιλιακούς σου, την ηλιοκαμένη σου πλάτη...

ΑΡΜΑΝΤΟ: Τώρα κι άλλη μια φορά...

ΜΥΡΤΩ: (γελάει) Περηφανευόμουν στις συμμαθήτριάς μου: «Μας βάφει τα κάγκελα ένας θεός». Σου είχαμε δώσει το παρατσούκλι «ο Αλβανός θεός».

ΑΡΜΑΝΤΟ: *(γελάει δυνατά)* Χαχαχα... Πού να το' ξερα να το εκμεταλλευόμουν...

ΜΥΡΤΩ: Αχ, Αρμάντο, πόσο πίσω με πήγες... Μια ζωή... Γι' αυτό, σε παρακαλώ... Πες μου την αλήθεια.

ΑΡΜΑΝΤΟ: *(σηκώνεται)* Μυρτώ, σου είπα, δεν ξέρω.

ΜΥΡΤΩ: Καλά. Πάντως εγώ θα μάθω. *(ετοιμάζεται να φύγει)* Πρέπει να πηγαίνω.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Χάρηκα που τα είπαμε ξανά.

ΜΥΡΤΩ: Κι εγώ. Γεια χαρά.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Γεια σου, Μυρτώ.

[Η Μυρτώ φεύγει. Μπαίνει ο Οδυσσέας και μαζεύει το τραπέζι].

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Ωραία κυρία. Αλλά πολύ θλιμμένη.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Γιατί το λες αυτό;

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Αυτή την εντύπωση μου έδωσε.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Έχει θέματα με τον άντρα της.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Όπως όλες οι σύζυγοι των μεγαλοεπιχειρηματιών.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Δεν είναι πάντα έτσι.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Το χρήμα διαφθείρει. Λίγοι είναι αυτοί που ξεφεύγουν.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Εγώ λέω ότι το κέρατο είναι ένα σκουλήκι που κάποιος το κουβαλάει μέσα του και τον γαργαλάει. Δεν έχει να κάνει με το χρήμα.

[Μικρή σιωπή]

ΑΡΜΑΝΤΟ: Εσύ, Οδυσσέα, τι κάνεις;

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Τι εννοείτε;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Έχεις κοπέλα;

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Ναι... Έχω. Είμαστε μαζί τέσσερα χρόνια.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Άντε, ωραία!

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Ναι.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Την αγαπάς;

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Ναι. Πολύ.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Μπράβο. Να ξέρεις ότι μια καλή σύντροφος είναι η μεγαλύτερη περιουσία.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Εσείς είστε ευτυχισμένος;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Με τη γυναίκα μου; Πολύ. Είμαστε μαζί τριάντα χρόνια. Δεν την έχω απατήσει ποτέ.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Ούτε σας πέρασε από το μυαλό;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Θα σου πω την αλήθεια. Περνάνε από δίπλα μου γυναίκες νέες, όμορφες. Με την Ερμελίντα όμως έχουμε κάτι πολύ στέρεο. Είναι το άλλο μου μισό.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Χαίρομαι που σας βλέπω πιο ήρεμο. Τις προάλλες είχα στενοχωρηθεί πολύ.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Δεν είμαι ήρεμος. Απλώς κουβεντιάσαμε με τη Μυρτώ και ξεχάστηκα λίγο.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Όποτε θέλετε, μπορείτε να κουβεντιάσετε και με μένα. Θέλω να με εμπιστευέστε.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Σ' εμπιστεύομαι, Οδυσσέα μου. Άντε τώρα να ετοιμαστείς να φύγεις. Πέρασε η ώρα.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Γεια σας, κύριε Αρμάντο. Και να θυμάστε, για όλα υπάρχει λύση.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Μέχρι τώρα αυτό πίστευα κι εγώ.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Και έτσι είναι. Γεια σας.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Στο καλό, παιδί μου.

[Ο Αρμάντο μένει μόνος του. Είναι πολύ σκεπτικός. Πίνει μια γουλιά κόκα-κόλα. Το βλέμμα του είναι αφηρημένο, καρφωμένο στο κενό].

ΤΕΛΟΣ ΣΚΗΝΗΣ

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Στην οιοθήκη, ο Αρμάντο, καθισμένος στο τραπέζι του, διαβάζει οικονομική εφημερίδα και πίνει κόκα-κόλα. Μπαίνει ο Φατιόν.

ΦΑΤΙΟΝ: Καλησπέρα. (κάθεται)

ΑΡΜΑΝΤΟ: Γεια σου, Φατιόν.

ΦΑΤΙΟΝ: Τι λέει;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Καλά.

ΦΑΤΙΟΝ: Τι αποφάσισες;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Για ποιο πράγμα;

ΦΑΤΙΟΝ: Σταμάτα να με κοροϊδεύεις!

ΑΡΜΑΝΤΟ: Πρώτα απ' όλα μην υψώνεις τη φωνή σου. Ας μην τσακωθούμε και σήμερα.

ΦΑΤΙΟΝ: Εντάξει.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Δεύτερον, έμαθα για τα τηλεφωνήματα.

ΦΑΤΙΟΝ: Και;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Τι και; Ξέρω ότι ήταν δική σου δουλειά.

ΦΑΤΙΟΝ: Ποιος μαλάκας σου είπε τέτοια ψέματα;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Κανένας. Μόνος μου το βρήκα. Από την αρχή μου είχε περάσει απ' το μυαλό. Καλά, δεν ντραπήκες καθόλου να μπλέξεις τους γιους σου;

ΦΑΤΙΟΝ: Τους γιους μου; Τι μαλακίες λες, μωρέ;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Άσε, Φατιόν. Κόψε το θέατρο. Δεν είσαι καλός.

ΦΑΤΙΟΝ: Δεν καταλαβαίνω.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Καταλαβαίνεις πολύ καλά, αλλά έχε χάρη που δεν θέλω να μαλώσουμε.

ΦΑΤΙΟΝ: Τι να πω... Σε έχω χάσει τελείως.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Άκου, Φατιόν. Παρόλο που τώρα τελευταία μου φέρεσαι απαίσια, αναγνωρίζω ότι με έχεις βοηθήσει πολύ όλα αυτά τα χρόνια.

ΦΑΤΙΟΝ: Τώρα μιλάς σωστά.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Όμως... η επιχείρηση θα κλείσει.

ΦΑΤΙΟΝ: Άντε, πάλι τα ίδια! Το 'χασες τελείως;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Δεν μπορούμε να συνεχίσουμε άλλο. Είναι επικίνδυνο. Κάποια στιγμή θα μας ανακαλύψουν.

ΦΑΤΙΟΝ: Πολύ φοβητσιάρης έγινες ξαφνικά... Τόσα χρόνια δεν μαθεύτηκε τίποτα.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Για δεξ... Με καθησυχάζεις εσύ που απειλούσες ότι θα με βγάλεις στα κανάλια.

ΦΑΤΙΟΝ: Πάνω στα νεύρα μου το είπα. Αφού με ξέρεις...

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ακριβώς γι' αυτό. Ξέρω πόσο επιπόλαιος και ατίθασος είσαι. Σαν κακομαθημένο παιδί.

ΦΑΤΙΟΝ: Αρμάντο, έλα να μοιραστούμε αυτά που φτιάξαμε. Να τελειώσει αυτή η παρεξήγηση.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Όχι. Έχω πάρει την απόφασή μου.

ΦΑΤΙΟΝ: Κι εγώ τι θα γίνω;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Θα βρεις κάτι άλλο. Άξιος είσαι.

ΦΑΤΙΟΝ: Δεν υπάρχουν δουλειές. Δεν ακούς τι γίνεται εκεί έξω;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Θα σου δώσω μερικούς μισθούς.

ΦΑΤΙΟΝ: Αμάν με αυτούς τους μισθούς! Θα με διαλύσεις, Αρμάντο. Αυτό θα κάνεις.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Κάθε τέλος είναι μια αρχή. Θα κάνει ο καθένας μας ένα νέο ξεκίνημα.

ΦΑΤΙΟΝ: Για μένα θα είναι το τέλος. Χωρίς καμία αρχή μετά.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Υπερβολές.

ΦΑΤΙΟΝ: Θα μείνω στον δρόμο. Μαζί με την οικογένεια.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Άρχισε να ψάχνεις δουλειά από τώρα. Και κλείνουμε όταν βρεις.

ΦΑΤΙΟΝ: *(πιάνει το κεφάλι του με τα χέρια του)* Δεν το πιστεύω αυτό που συμβαίνει.

[Μικρή σιωπή]

ΑΡΜΑΝΤΟ: Υπάρχει όμως κι άλλη λύση...

ΦΑΤΙΟΝ: Τι; Πες μου...

[Ακούγονται φωνές. Μπαίνει ο Οδυσσέας, οδηγώντας τον Ερρίκο Δαρζέντα με τη Λίζα στο συνηθισμένο τραπέζι].

ΕΡΡΙΚΟΣ: Γεια σου Αρμάντο!

[Ο Αρμάντο γνέφει. Ο Οδυσσέας τραβάει την καρέκλα να καθίσει η Λίζα. Εκείνη του χαμογελάει. Ο Ερρίκος κάθεται κι αυτός].

ΕΡΡΙΚΟΣ: Οδυσσέα, φέρε μας την καλύτερη χρονιά ξινόμαυρου και την πιατέλα «Πανδαισία», ξέρεις, με τα φρούτα και τα τυριά.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Πολύ ωραία.

[Ο Οδυσσέας φεύγει].

ΕΡΡΙΚΟΣ: Μου έλειψες πολύ. *(της πιάνει το χέρι)* Έχουμε να φάμε μαζί από το Μιλάνο.

ΛΙΖΑ: Κι εμένα μου έλειψες, αγαπουλίني μου...

ΕΡΡΙΚΟΣ: Όμως, μη με παίρνεις στο κινητό όταν ξέρεις ότι είμαι στο σπίτι.

ΛΙΖΑ: *(χαδιάρικα)* Συγγνώμη, συγγνώμη, αγάπη μου. Φταίει ότι μου λείπεις συνέχεια. Κάθε ώρα, κάθε λεπτό και δευτερόλεπτο...

ΕΡΡΙΚΟΣ: Η Μυρτώ έχει αρχίσει να υποψιάζεται.

ΛΙΖΑ: Σου είπε κάτι;

ΕΡΡΙΚΟΣ: Το βλέπω στο ύφος της.

ΛΙΖΑ: Δεν θα σε ξαναπάρω. Το υπόσχομαι. *(τον αγκαλιάζει)*

[Μικρή σιωπή]

ΛΙΖΑ: Μηνύματα να στέλνω;

ΕΡΡΙΚΟΣ: Ναι. Ίσως μόνο να μην μπορώ να απαντήσω.

ΛΙΖΑ: Θα τα διαβάζεις όμως;

ΕΡΡΙΚΟΣ: Ναι.

ΛΙΖΑ: Αχ, μωράκι μου! Τότε θα σου στέλνω.

[Μπαίνει ο Οδυσσέας με τον δίσκο. Σερβίρει πρώτα τη Λίζα και ύστερα τον Ερρίκο].

ΛΙΖΑ: *(πίνει μια γουλιά)* Ερρίκο, θα με κάνεις αλκοολική.

ΕΡΡΙΚΟΣ: Εγώ το κοριτσάκι μου; Ποτέ! *(στον Οδυσσέα)* Ευχαριστούμε, παιδί μου.

ΛΙΖΑ: Την ερχόμενη εβδομάδα θα εμφανιστώ σε επίδειξη εσωρούχων. Θα έρθεις;

ΕΡΡΙΚΟΣ: Μωρό μου, σου έχω εξηγήσει. Δεν θέλω να βλέπομαστε σε μέρη που συχνάζουν δημοσιογράφοι.

ΛΙΖΑ: Αχ, γιατί... Να φοράς τα μαύρα γυαλιά σου.

ΕΡΡΙΚΟΣ: Μαύρα γυαλιά στο σκοτάδι; Τότε είναι που θα κάνω μπαμ από μακριά.

ΛΙΖΑ: *(με παιδικό ύφος)* Σνιφ, σνιφ... Εγώ λυπημένη...

ΕΡΡΙΚΟΣ: Το στενοχώρησα το κοριτσάκι μου; Τώρα όμως θα το κάνω να χαρεί.

[Βγάζει από την τσέπη του ένα μικρό κουτί και της το δίνει].

ΛΙΖΑ: Τι είναι; Τι είναι; Αχ, αγάπη μου!

ΕΡΡΙΚΟΣ: Άνοιξέ το και θα δεις.

[Η Λίζα ανοίγει το κουτί. Περιέχει ένα δαχτυλίδι].

ΛΙΖΑ: Άχου! Είναι υπέροχο! Πανέμορφο! Για μένα είναι;

ΕΡΡΙΚΟΣ: Όχι. Για τον φίλο μου τον Αρμάντο εκεί πέρα, αλλά ήθελα να το δεις εσύ πρώτα.

ΛΙΖΑ: Σταμάτα! *(κάνει πως τον δέρνει)*

ΕΡΡΙΚΟΣ: Μα για σένα είναι, βρε χαζούλι...

[Ο Ερρίκος βγάζει το δαχτυλίδι από το κουτί και της το φοράει στο δάχτυλο. Μετά της φιλάει τα δάχτυλα].

ΛΙΖΑ: Αγάπη μου, είσαι τόσο γλυκούλης... *(τρίβεται επάνω του)*

ΕΡΡΙΚΟΣ: Δεν θέλω να μου στενοχωριέσαι.

[Ο Ερρίκος και η Λίζα συνεχίζουν να μιλάνε και να ερωτοτροπούν, πίνοντας και τρώγοντας. Στο άλλο τραπέζι, ο Αρμάντο και ο Φατιόν συνεχίζουν τη συζήτησή τους].

ΦΑΤΙΟΝ: Μα δεν ξέρουμε αν θα είναι το ίδιο καλό.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Δεν μένει παρά να δοκιμάσουμε.

ΦΑΤΙΟΝ: Αυτό που σκέφτεσαι έχει μεγάλο ρίσκο. Δεν μπορώ να σ' αφήσω να το κάνεις.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ή αυτό ή κλείνουμε.

ΦΑΤΙΟΝ: Τώρα ποιος ειβιάζει ποιον;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Θα είναι μια αλλαγή. Μπορεί και να πιάσει.

ΦΑΤΙΟΝ: Να έχεις φτάσει στην κορυφή και να θες να κατρακυλήσεις πάλι στον πάτο. Τι μυαλό κουβαλάς, ρε φίλε;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Τέτοιο που προσαρμόζεται στις καταστάσεις.

ΦΑΤΙΟΝ: Και τι θα πούμε στις αποκλειστικές;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ότι η εταιρεία τώρα παίρνει πρώτες ύλες από την Κίνα.

ΦΑΤΙΟΝ: Αρμάντο, τ' έχεις χάσει τελείως. Εγώ δεν συμφωνώ.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Τότε, μαζί τελειώνουμε.

ΦΑΤΙΟΝ: Και με πετάς στον δρόμο.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Σε ελευθερώνω από τις υποχρεώσεις σου.

ΦΑΤΙΟΝ: Δώσε μου την εταιρεία έτσι όπως είναι. Θα συνεχίσω μόνος μου.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ξέρεις να φτιάχνεις κρασί;

ΦΑΤΙΟΝ: Θα μάθω.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Δεν γίνεται από τη μια στιγμή στην άλλη. Και ειδικά αυτό το κρασί.

ΦΑΤΙΟΝ: Θα μου πεις τη συνταγή.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Δεν είναι κέικ, Φατιόν. Θέλει γνώσεις αυτή η ιστορία.

[Ακούγονται φωνές. Μπαίνει φουριόζα η Μυρτώ, ακολουθούμενη από τον Οδυσσέα, που έχει αναστατωμένο ύφος. Η Μυρτώ είναι μεθυσμένη. Έχει ελαφρά κολλώδη ομιλία και ταλαιπωρημένη εμφάνιση. Βλέπει τον Ερρίκο και γίνεται έξαλλη. Ο Αρμάντο και ο Φατιόν σταματούν τη συζήτησή τους και παρακολουθούν τη σκηνή. Ο Οδυσσέας στέκεται κάπως απόμερα και παρακολουθεί κι αυτός].

ΜΥΡΤΩ: Ωστε αυτό ήταν το συμβούλιο για το τυφλό ριγκατόνι, ε;

ΕΡΡΙΚΟΣ: Μυρτώ, να σου εξηγήσω...

ΜΥΡΤΩ: Και η παρουσίαση που είχες στο Μιλάνο για το τυφλό ριγκατόνι τέτοια ήταν κι αυτή; Από τη δική μου τύφλα πήρε το όνομα το ριγκατόνι σου;

ΕΡΡΙΚΟΣ: *(επιχειρεί να την αγκαλιάσει)* Αγάπη μου, άσε με να σου εξηγήσω...

ΜΥΡΤΩ: Μη με ξαναπείς αγάπη σου. Μην ξαναβάλεις αυτή τη λέξη στο στόμα σου! Δεν ξέρεις τη σημασία της.

[Η Λίζα έχει αρχίσει να κλαίει βουβά. Η Μυρτώ παρατηρεί το κουτί πάνω στο τραπέζι].

ΜΥΡΤΩ: Κι αυτό εδώ τι είναι; *(παίρνει πρώτα το κουτί και το περιεργάζεται και ύστερα πιάνει το χέρι της Λίζας και παρατηρεί το δαχτυλίδι)*

ΜΥΡΤΩ: Δεν το πιστεύω! Ίδιο με το δαχτυλίδι των γενεθλίων μου! Πόσα τέτοια αγόρασες; Έχεις δώρα και για άλλες; Δεν ντράπηρες, παλιάνθρωπε;

ΕΡΡΙΚΟΣ: Μυρτώ, σταμάτα επιτέλους! Άσε με να σου πω δυο κουβέντες...

ΜΥΡΤΩ: Δυο κουβέντες... Ποιες κουβέντες μπορούν να δικαιολογήσουν αυτό; *(σηκώνει το χέρι της Λίζας με το δαχτυλίδι και το επιδεικνύει)*

ΕΡΡΙΚΟΣ: Η Λίζα είναι...

ΜΥΡΤΩ: *(τον διακόπτει, μιμούμενη)* «Η Λίζα είναι...» Η Λίζα είναι ένα πορνίδιο που κυνηγάει τους ξεμωραμένους λεφτάδες σαν κι εσένα.

ΛΙΖΑ: *(κλαίγοντας)* Ερρίκο, με έβρισε. Αυτό είναι άδικο.

ΕΡΡΙΚΟΣ: Μυρτώ, πάμε σπίτι. Είναι ντροπή να μας ακούνε...

ΜΥΡΤΩ: Εγώ δεν έχω να ντραπώ για τίποτα. Εσύ πρέπει να ντρέπεσαι... Σαλιαρίζεις με αυτή που θα μπορούσε να είναι κόρη σου.

ΛΙΖΑ: *(συνεχίζει να κλαίει)* Ερρίκο, σε λέει γέρο. Η γυναίκα σου σε λέει γέρο...

ΕΡΡΙΚΟΣ: Λοιπόν, εμείς θα φύγουμε.

[Ο Ερρίκος επιχειρεί να πιάσει τη Μυρτώ. Εκείνη κατευθύνεται προς το τραπέζι του Αρμάντο].

ΜΥΡΤΩ: Κι εσύ τον κάλυπτες, ε;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Μυρτώ, έχεις πει. Έλα να κάτσεις μαζί μας.

ΜΥΡΤΩ: Όχι, δεν έχω πει. Ή, μάλλον, δεν έχω πει αρκετά. Τώρα όμως θα πιω.

[Κατευθύνεται προς το τραπέζι του Ερρίκου. Αρπάζει το μπουκάλι και διαβάζει την ετικέτα].

ΜΥΡΤΩ: «Ούριος άνεμος. Ξινόμαυρο, 2018». *(Γυρίζει το μπουκάλι και πίνει με μεγάλες γουλιές. Ο Αρμάντο σπεύδει προς το μέρος της και της παίρνει το μπουκάλι).*

ΑΡΜΑΝΤΟ: Μη! Όχι τόσο γρήγορα. Δεν κάνει.

ΜΥΡΤΩ: Άσε με! Έτσι διαφημίζεις τα κρασιά σου; *(μιμείται)* «Δεν κάνει»...

ΕΡΡΙΚΟΣ: Έλα να φύγουμε. Θα σου εξηγήσω. Σου το υπόσχομαι.

ΜΥΡΤΩ: *(εντελώς μεθυσμένη, τρεκλίζει)* Φτάνει! Όχι άλλες υποσχέσεις!

ΑΡΜΑΝΤΟ: *(στον Οδυσσέα)* Οδυσσέα, φέρε έναν πικρό καφέ.

ΜΥΡΤΩ: Πικρό καφέ... Τι έχουμε, μνημόσυνο; Τι να μου κάνει ο καφές; Κρασί φέρε, νεαρέ! Πολύ κρασί...

ΕΡΡΙΚΟΣ: Μυρτώ, δεν κάνει άλλο...

ΜΥΡΤΩ: Πάψε εσύ! (παίρνει πάλι το μπουκάλι, πίνει το υπόλοιπο κρασί μονορούφι και πετάει το άδειο μπουκάλι κάτω. Απευθύνεται στον Οδυσσέα) Φέρε μου όλο τον «Ούριο άνεμο». Εδώ άνοιξαν οι ασκοί του Αιόλου...

ΛΙΖΑ: Ερρίκο, θέλω να φύγω...

ΜΥΡΤΩ: Πού θα πας, χρυσό μου; Δεν περνάμε υπέροχα εδώ;

ΕΡΡΙΚΟΣ: (στη Λίζα) Σώπα, μωρό μου. Θα φύγουμε μαζί.

ΜΥΡΤΩ: Αποφάσισε τελικά με ποια θα φύγεις... (γυρίζει κοροϊδευτικά στη Λίζα και κάνει πως τη χαιδεύει) Τι όμορφο το μωρό σας, κύριε Ερρίκο. Σκέτη γλύκα! Είναι στ' αλήθεια δικό σας; Γιατί εμένα τόσα χρόνια μωρό δεν μπορέσατε να μου κάνετε!

ΕΡΡΙΚΟΣ: Είσαι μεθυσμένη! Παραφέρεσαι!

ΑΡΜΑΝΤΟ: (πιάνει τη Μυρτώ από τους ώμους και τη στηρίζει) Προσπάθησε να ηρεμήσεις. Ας καθίσουμε όλοι μαζί.

[Ο Φατιόν, που τόση ώρα παρακολουθεί αμίλητος, γνέφει στη Λίζα να πάει στο τραπέζι του. Εκείνη σηκώνεται].

ΜΥΡΤΩ: Πού πάει αυτή;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Θα κάτσει από κει με τον Φατιόν.

ΜΥΡΤΩ: Τι είναι ο Φατιόν; Όλο εδώ πέρα τριγυρίζει.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Φίλος μου. Έλα να κάτσεις μαζί μας να σου τον γνωρίσω.

[Μπαίνει ο Οδυσσέας με τον καφέ].

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Ο καφές. Διπλός εσπρέσο πικρός.

ΜΥΡΤΩ: Να τον πιεις εσύ.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Πιες, θα σου κάνει καλό.

ΜΥΡΤΩ: Και πού ξέρεις εσύ τι θα μου κάνει καλό; Γιατρός είσαι; Υπάρχει γιατροιά για το κέρατο;

ΕΡΡΙΚΟΣ: Σε παρακαλώ... Έλα να πάμε στο σπίτι μας...

ΜΥΡΤΩ: «Μας»... «Στο σπίτι μας»... Το σπίτι που ρεζίλεψες, που εξευτέλισες. Έχεις μούτρα να το λες «σπίτι μας».

ΕΡΡΙΚΟΣ: Σπίτι μας είναι.

ΜΥΡΤΩ: Το μόνο σπίτι που ήταν ποτέ δικό μου ήταν εκείνο το παιδικό κουκλόσπιτο. Θυμάσαι, Αρμάντο;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Μυρτώ μου, παρεξηγήσεις συμβαίνουν σε όλα τα σπίτια.

ΜΥΡΤΩ: Κι εσύ τι είσαι; Ο δικηγόρος του; Αλλά, βέβαια, του έχεις τη φωλίτσα έτοιμη να τον περιμένει.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Δεν είναι αλήθεια.

ΜΥΡΤΩ: Αλήθεια είναι. Από την αρχή το ψυλλιάστηκα. «Το συνηθισμένο τραπέζι». Μήπως του έχεις και συνηθισμένο κρεβάτι κάπου στο βάθος;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Μα τι είναι αυτά που λες;

[Ο Ερρίκος κάθεται στο τραπέζι και πιάνει το κεφάλι του. Η Μυρτώ πλησιάζει το τραπέζι του Ερρίκου και παίρνει ένα μαχαίρι. Ο Αρμάντο πετάγεται όρθιος. Ο Φατιόν αγκαλιάζει σφιχτά τη Λίζα].

ΑΡΜΑΝΤΟ: Μη, Μυρτώ! Τι πας να κάνεις;

ΜΥΡΤΩ: Μη με πλησιάζεις! Πρόσεχε, γιατί θα την πληρώσεις εσύ!

ΕΡΡΙΚΟΣ: *(σηκώνεται όρθιος)* Τρελάθηκες, τελείως; Άσε κάτω το μαχαίρι!

[Ζαλισμένη η Μυρτώ, τρεκλίζει και πιάνεται από μια καρέκλα. Χαϊδεύει με την άκρη του μαχαιριού τον λαιμό της. Η Λίζα ξεφωνίζει και κρύβει το πρόσωπό της στην αγκαλιά του Φατιόν].

ΜΥΡΤΩ: Μη... φοβάσαι, χρυσό μου... Δεν... κό..βουν... τα μαχαίρια... του Αρμάντο...

[Πετάει κάτω το μαχαίρι και προχωράει τρεκλίζοντας προς το μέρος του Αρμάντο. Εκείνος αγκαλιάζει τη Μυρτώ που είναι εντελώς ζαλισμένη. Τη βοηθάει να καθίσει σε μια καρέκλα.].

ΜΥΡΤΩ: *(εντελώς μεθυσμένη)* «Ούριος... άνεμος...». Δεν... ντρ...έπε...σαι να το.. λες έτσι το... μέ...ρος αυτό; Να το πεις «Ο...σα παίρ...νει ο άνεμος»!

Να το πεις «Ανεμομα...ζώμα..τα, διαβολο...σκορπί...σματα». Άκου «Ού...ριος άνε...μος»...

[Ξαφνικά ο Φατιόν αφήρει τη Λίζα και πετάγεται όρθιος. Μιλάει δυνατά].

ΦΑΤΙΟΝ: Ωραία! Μια που το έφερε η κουβέντα, θα σας πω εγώ από πού βγαίνει το «Ούριος άνεμος»!

[Ο Αρμάντο τον κοιτάζει έντρομος. Όλοι οι άλλοι τον κοιτάζουν με απορία].

ΑΡΜΑΝΤΟ: Μα τι παράλειψη! Δεν σας σύστησα τον κύριο Φατιόν Λαζάι. Ο Φατιόν είναι ο πιστός μου συνεργάτης. Δουλεύουμε μαζί πολλά χρόνια. Μαζί φτιάξαμε τον «Ούριο άνεμο». Και με την ευκαιρία, θέλω να σας ανακοινώσω κάτι. Από σήμερα, ο Φατιόν είναι ο συνεταίρος μου. Του παραχωρώ τη μισή επιχείρηση.

[Ο Οδυσσέας, η Λίζα και ο Ερρίκος χειροκροτούν μουδιασμένα].

ΕΡΡΙΚΟΣ: Επιτέλους και κάτι καλό...

ΦΑΤΙΟΝ: *(στον Αρμάντο)* Αλήθεια τώρα;

ΑΡΜΑΝΤΟ: *(με βεβιασμένο χαμόγελο)* Ναι, Φατιόν. Για όλα αυτά που έχεις δώσει στην επιχείρηση.

ΦΑΤΙΟΝ: Ευχαριστώ. Ευχαριστώ πολύ.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ελάτε να καθίσουμε όλοι μαζί. *(κάθεται δίπλα στη Μυρτώ).* Ας κουβεντιάσουμε ήρεμα.

[Ο Οδυσσέας ενώνει τα τραπέζια. Κάθονται όλοι, ο Φατιόν δίπλα στη Λίζα. Της χαϊδεύει τα μαλλιά].

ΑΡΜΑΝΤΟ: Οδυσσέα, φέρε κρασί για όλους.

[Ο Οδυσσέας φεύγει].

ΕΡΡΙΚΟΣ: Αισθάνομαι απάισια για όσα συνέβησαν...

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ανθρώπινα είναι.

ΜΥΡΤΩ: *(μουρμουρίζει)* Το κεφάλι μου... Γυρίζει...

ΑΡΜΑΝΤΟ: Έλα, βολέψου επάνω μου. *(την κρατάει πάνω στον ώμο του)*

[Μπαίνει ο Οδυσσέας με ένα μπουκάλι κρασί και πέντε ποτήρια. Αρχίζει να σερβίρει].

ΕΡΡΙΚΟΣ: Πρόποση! Να είναι ούριος ο άνεμος στις ζωές όλων μας! *(πίνει μια γουλιά)* Αριστούργημα! Νέκταρ! Αρώματα μαύρων και κόκκινων φρούτων, ιδανική οξύτητα, επίγευση μπαχαρικών...

ΛΙΖΑ: *(πίνει μια γουλιά)* Είναι πολύ ωραίο...

[Ο Αρμάντο και ο Φατιόν κρατάνε τα ποτήρια τους χωρίς να πίνουν].

ΕΡΡΙΚΟΣ: Έλα, Φατιόν. Πιες για τον «Ούριο άνεμο». Για να έχετε καλές δουλειές.

ΦΑΤΙΟΝ: *(κοιτάζοντας ανήσυχος τον Αρμάντο)* Δεν πίνω... Έχω πρόβλημα με το συκώτι μου.

ΛΙΖΑ: *(αθώα)* Αλήθεια; Το ίδιο με τον κύριο Αρμάντο κι εσείς;

ΤΕΛΟΣ ΣΚΗΝΗΣ

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

Στην οιοθήκη, έξι μήνες αργότερα. Ο Αρμάντο και ο Οδυσσέας συζητούν. Ο Οδυσσέας κρατάει ένα περιοδικό και διαβάζει στον Αρμάντο.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: «... Το φετινό ασύρτικο «Ούριος άνεμος» είναι παιχνιδιάρικο, ζωηρό, με ντελικάτα αρώματα νυχτολούλουδου και χαμομηλιού και μακριά επίγευση. Όμως, λείπει η χαρακτηριστική οξύτητα των προηγούμενων ετών, που έδινε στο κρασί την ιδιαίτερη προσωπικότητα. Το αν αυτό έχει να κάνει με τα βαρέλια ή με την ποικιλία των αμπελιών, μέλλει να το δούμε...»

ΑΡΜΑΝΤΟ: Δεν είναι κακή κριτική.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Είναι μουδιασμένη κριτική. Καμία σχέση με τους παλιούς ύμνους.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Δεν μπορεί να μας γράφουν πάντα ύμνους.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Δεν λέω αυτό. Απλώς... φοβάμαι... πώς να το πω...

ΑΡΜΑΝΤΟ: Μίλα, Οδυσσέα μου. Ελεύθερα.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Φοβάμαι, κύριε Αρμάντο, πως έχουν δίκιο.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Για ποιο πράγμα;

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Να... Και μένα μου φάνηκε κάπως διαφορετικό το φετινό ασύρτικο.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ξέρεις, αλλάξαμε παραγωγούς.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Μα γιατί;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ε, να... Είχαν γεράσει. Μερικοί πέθαναν κιόλας!

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Αλήθεια; Τους καημένους... Λυπάμαι... Δεν το φαντάστηκα ότι ήταν κάτι τέτοιο.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ναι... ναι... Ήταν μεγάλοι και άρρωστοι...

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Τι κρίμα...

ΑΡΜΑΝΤΟ: Κι έτσι είπαμε να δοκιμάσουμε με νέους.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Όμως, κάτι δεν πήγε τόσο καλά.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Δεν σου άρεσε, λοιπόν, το ασύρτικο;

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Ούτε... το ξινόμαυρο...

ΑΡΜΑΝΤΟ: Τι έχει το ξινόμαυρο;

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Είναι λίγο αμήχανο.

ΑΡΜΑΝΤΟ: *(γελάει)* Σταμάτα να μιλάς σαν sommelier... Πες το καθαρά.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Είναι λίγο άνοστο... Σε σχέση πάντα με τις προηγούμενες χρονιές.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Εγώ δεν έχω καταλάβει διαφορά.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Κι όμως. Το γράφουν και οι οινογνώστες. Περιμένετε, θα το βρω... *(ξεφυλλίζει το περιοδικό)* Νάτο! Ακούστε: «... Ο Ούριος άνεμος μας έδινε τα προηγούμενα χρόνια την επιτομή του ξινόμαυρου. Έτσι και το φετινό ξινόμαυρο είναι νόστιμο, πλούσιο και τανικό, με αρώματα λιαστής ντομάτας, φράουλας και κερασιού και βαρελίσια επίγευση. Φαίνεται όμως ότι η φετινή χρονιά έχει χάσει την αιχμηρή οξύτητα και τις ηχηρές βοτανικές νότες των παλαιότερων ετών. Σε συνάρτηση μάλιστα με το φετινό ασύρτικο της ίδιας εταιέτας, αναρωτιέται κανείς ποια είναι η μεγάλη αλλαγή που έχει συμβεί στην οινοποιία του Αρμάντο Χότζα».

ΑΡΜΑΝΤΟ: Και πάλι δεν τη βρίσκω κακή.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Μήπως πρέπει να ξαναγυρίσετε στους παλιούς παραγωγούς; Τουλάχιστον για όσο είναι ακόμα ζωντανοί;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Αυτό δεν γίνεται πια. Υπογράψαμε καινούρια συμβόλαια.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Μα τα κρασιά έχασαν τη μοναδικότητά τους. Έγιναν σαν τα άλλα. Ένα ακόμα ασύρτικο κι ένα ακόμα ξινόμαυρο.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Εντάξει, θα δούμε.

[Μικρή σιωπή]

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Θα ετοιμάσω την αίθουσα. Όπου να' ναι θα έρθει ο κύριος Δαρζέντας.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Πόσοι θα είναι;

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Οκτώ με τον Δαρζέντα.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ωραία.

[Ο Οδυσσέας φεύγει. Ο Αρμάντο ξεφυλλίζει το περιοδικό. Μπαίνει ο Φατιόν].

ΦΑΤΙΟΝ: Γεια σου, Αρμάντο.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ζντράστβου!

ΦΑΤΙΟΝ: Τι είναι αυτό;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Το «γεια σου» στα ρώσικα.

ΦΑΤΙΟΝ: Μπα; Μαθαίνεις ρώσικα;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ήξερα λίγα και είπα να τα φρεσιάρω. Χρειάζονται.

ΦΑΤΙΟΝ: Παρέλαβα μούστο.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Α, ωραία.

ΦΑΤΙΟΝ: Δέκα φορές πάνω η τιμή σε σύγκριση με...

ΑΡΜΑΝΤΟ: *(τον διακόπτει)* Μην το πεις...

ΦΑΤΙΟΝ: Δεν θέλεις ούτε να θυμάσαι;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ας πούμε πως όχι.

ΦΑΤΙΟΝ: Πάντως οι πρώτες πωλήσεις είναι πεσμένες.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Υπάρχει κρίση στην αγορά.

ΦΑΤΙΟΝ: Και πέρσι υπήρχε.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Δεν χρειάζεται να είμαστε πρώτοι.

ΦΑΤΙΟΝ: Δεν είναι κι άσχημο, αν μπορούμε.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Φατιόν, θα ξαναβρούμε τη σειρά μας. Δώσε μου λίγο χρόνο.

ΦΑΤΙΟΝ: Καλά.

[Μικρή σιωπή]

ΑΡΜΑΝΤΟ: Τον Οδυσσέα τον πήρανε στο ΙΕΚ.

ΦΑΤΙΟΝ: Ωραία. Είναι καλό παιδί και άξιος. Δηλαδή, θα μας φύγει;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Όχι. Τα μαθήματα είναι το πρωί.

ΦΑΤΙΟΝ: Τέλεια.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Για φαντάσου... Πέρασαν κιόλας έξι μήνες από τότε που ήρθε ο Οδυσσέας. Κι έγιναν τόσα πολλά αυτόν τον καιρό...

ΦΑΤΙΟΝ: Τέλος καλό, όλα καλά.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Εμείς οι δυο, εσύ κι εγώ, έχουμε παντρευτεί ο ένας τον άλλο.

ΦΑΤΙΟΝ: Ευτυχώς, ο γάμος μας δεν είναι σαν του Δαρζέντα.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Καιρό είχε να φανεί από δω ο Ερρίκος. Μήνες...

ΦΑΤΙΟΝ: Μετά από κείνο το βράδυ... Στη θέση του θα ήθελα να χαθώ από τον κόσμο. Τον καημένο...

ΑΡΜΑΝΤΟ: Μην τον δικαιολογείς. Η Μυρτώ είχε δίκιο.

ΦΑΤΙΟΝ: Άντε, μωρέ, με την αλκοόλα την υστερική...

ΑΡΜΑΝΤΟ: Σκέψου τι πρέπει να έχει τραβήξει μαζί του...

ΦΑΤΙΟΝ: Ψιλογουστάρεις;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Τι λες, ρε Φατιόν;

ΦΑΤΙΟΝ: Λέω, τη... Μυρτώ... Την ψιλογουστάρεις.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Τη λυπάμαι.

ΦΑΤΙΟΝ: Σε κάτι θα' φταιξε κι εκείνη για να είναι έτσι ο γάμος τους. Ο άντρας θέλει χάρδια, θέλει ζεστασιά...

ΑΡΜΑΝΤΟ: Σαν το Λιζάκι να πούμε;

ΦΑΤΙΟΝ: Κάπως έτσι.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ξαναβγήματε;

ΦΑΤΙΟΝ: Όχι, μωρέ. Άσε, πού να μπλέκω...

ΑΡΜΑΝΤΟ: Μπράβο. Μη χαλάς το σπιτικό σου.

ΦΑΤΙΟΝ: Εντάξει, ένα ποτό ήπιαμε. Δεν την πήδηξα κιόλας!

ΑΡΜΑΝΤΟ: Όχι;

ΦΑΤΙΟΝ: Όχι, σου λέω, ρε μαλάκια! Η κοπέλα είναι γιαγιά. Εντελώς χαζή όμως!

[Μπαίνει ο Οδυσσέας με τον Ερρίκο Δαρζέντα].

ΕΡΡΙΚΟΣ: Γεια σας, παιδιά.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Εδώ, κύριε Δαρζέντα. Θα φέρω κι άλλα τραπέζια.

ΕΡΡΙΚΟΣ: Εντάξει, Οδυσσέα. Εγώ θα κάτσω λίγο με τους φίλους μου.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Γεια σου, Ερρίκο.

ΦΑΤΙΟΝ: Γεια σας, κύριε Δαρζέντα.

ΕΡΡΙΚΟΣ: Χαιρετώ τους φίλους μου.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Οδυσσέα, φέρε το καινούριο ξινόμαυρο.

[Ο Οδυσσέας φεύγει].

ΑΡΜΑΝΤΟ: Καιρό είχαμε να σε δούμε. Τι κάνει η Μυρτώ;

ΕΡΡΙΚΟΣ: Περάσαμε πολλά.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Δηλαδή; Χωρίσατε;

ΕΡΡΙΚΟΣ: Όχι. Τα ξαναβρήκαμε. Η Λίζα με άφησε. Γνώρισε κάποιον. (Ο Αρμάντο κοιτάζει πονηρά τον Φατιόν).

ΑΡΜΑΝΤΟ: Και... η Μυρτώ; Πώς είναι;

ΕΡΡΙΚΟΣ: Μπήκε σε πρόγραμμα απεξάρτησης. Με το αλκοόλ είχε πρόβλημα εδώ και αρκετά χρόνια. Ευτυχώς το προλάβσαμε, πριν καταστραφεί το συκώτι της.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Μπράβο. Χαίρομαι που το ακούω.

[Μπαίνει ο Οδυσσέας με το κρασί και τρία ποτήρια].

ΑΡΜΑΝΤΟ: Λοιπόν, Ερρίκο! Πριν έρθει η παρέα σου, θέλω να δοκιμάσεις το καινούριο μας ξινόμαυρο.

ΕΡΡΙΚΟΣ: Αλήθεια; Είναι πιο καλό από τα προηγούμενα;

ΦΑΤΙΟΝ: Έτσι λέμε.

ΑΡΜΑΝΤΟ: Οδυσσέα, βάλε στα ποτήρια!

[Ο Οδυσσέας γεμίζει τα ποτήρια].

ΕΡΡΙΚΟΣ: Μπα, πίνεις κι εσύ, Αρμάντο; Όλα εντάξει με το συκώτι σου;

ΑΡΜΑΝΤΟ: Ναι. Έκανα καινούρια εξέταση και είμαι καλά.

ΕΡΡΙΚΟΣ: Μπράβο. Πάντως μην το παρακάνεις. Αυτό δουλεύει από κάτω, σιγά σιγά. Έτσι λέει ο γιατρός της Μυρτώ. *(σηκώνει το ποτήρι του)* Εις υγείαν, λοιπόν! Ας πιούμε στην καινούρια χρονιά του «Ούριος άνεμος»!

[Γσουγκρίζουν τα ποτήρια και πίνουν και οι τρεις. Ο Ερρίκος καταπίνει τη γουλιά του. Συνοφρύνεται ελαφρά και πλαταγίζει τα χείλη του. Ξαναπίνει μια γουλιά. Αφήνει κάτω το ποτήρι του].

ΑΡΜΑΝΤΟ: Λοιπόν;

ΕΡΡΙΚΟΣ: Θα σου πω... Θα σου πω ειλικρινά... στη φίλια μας... και μη με παρεξηγήσεις... Δεν είναι σαν το παλιό. Κάτι... κάτι λείπει... *(ξαναπίνει μια γουλιά)* Μετά συγχωρήσεως, αυτό είναι σιέτο κάτουρο!

[Ο Αρμάντο και ο Φατιόν κοιτάζονται και ξεσπάνε σε ασυγκράτητα γέλια. Ο Ερρίκος και ο Οδυσσέας χαμογελούν αμήχανα].

ΤΕΛΟΣ